చచ్చి సాధించాడు?

పరువు ఖరీదు—చివరిభాగం

'సికిందర్'

నేను రెండుసార్లు ఇద్దరిచేత ఫూల్ నయ్యాను.

మొదటిసారి ఖమ్మంలో శంకర్ చేత: రెండవసారి ఇక్కడ జానీ చేత.

తిరిగి యింటికొచ్చేటప్పటికి చీకటి పడింది. నన్నెవరూ వెంటాడకుండా జాగ్రత్త తీసుకున్నాను.

ఆ సాయంత్రం ప్రత్యేకంగా వెలువడ్డ 'ఈ నాడు' సిటీ ఎడిషన్ కొని తెచ్చుకున్నాను.

బెడ్ మీద పడుకుని పెద్ద పెద్ద అక్షరాలలో వున్న హెడ్ లైన్స్ ఆతృతగా చదివాను:—

సేఠ్ రంగూన్‌వాలా వంటమనిషి వజ్రాల హారంతో పరారీ!

హైద్రాబాద్, మార్చి 2—నగరంలో ప్రముఖ వ్యాపారి శ్రీ రంగూన్‌వాలా ఇంట్లో గతరాత్రి దొంగ

తనం జరిగినట్టు తెలుస్తోంది. ఈ ఉదయం ఆయన తన వజ్రాలహారం కన్పించడం లేదని పోలీసురిపోర్టు యిచ్చినప్పుడు దొంగతనం బయటపడింది.

సుమారు పదిలక్షలు విలువజేసే ఈ వజ్రాలహారం ఆయన రహస్యంగా దాచుకున్న స్థలం నుంచి అదృశ్యమైంది. ఈ అపురూపమైన హారాన్ని ఆయన తన భార్య కోసం నాలుగేళ్ళ క్రితం చేయించారు.

ఈ వార్త తెలిసిన వెంటనే పోలీసులు ఆయన ఇంటికి వెళ్ళారు.

అసిస్టెంట్ కమీషనర్ శ్రీ దేవరాజ్ పర్యవేక్షణలో డిటెక్టివ్ ఇన్స్పెక్టర్స్ శ్రీయుతులు శివశేశన్, డేవిడ్‌లు కేకలు దర్యాప్తు చేస్తున్నారు.

ఆసక్తికరమైన విషయమేమిటంటే శ్రీ రంగూన్‌వాలా ఇంట్లో ఆయన వంటమనిషి కన్పించడంలేదు. ఆయన సెక్రటరీ కమలాకర్ కథనం ప్రకారం వంటమనిషి రంభ నిన్న సాయంత్రం అతని వద్దకువచ్చి మైసూర్ వెళుతున్నట్టు చెప్పినట్టు తెలుస్తోంది.

అప్పుడామె ఒక టెలిగ్రాం కూడా చూపించింది. మైసూర్‌లోవున్న తన తమ్ముడి ఆరోగ్యం బాగోలేదని ఆ టెలిగ్రాం సారాంశం.

కానీ, ఆమె కథనం అబద్ధమని పోలీసులు భావిస్తున్నారు. అనారోగ్యంగా వున్నాడని చెప్పబడ్డ ఆమె తమ్ముడిక్కడే వున్నాడనీ, అసలామెకి నిన్న సాయంత్రం ఏ టెలిగ్రామూ అందలేదనీ దర్యాప్తులో తేలింది.

దీనివల్ల ఆమె మైసూర్ వెళ్ళలేదనీ, నగ అపహరించి పారిపోయిందనీ పోలీసులు నిశ్చయానికొచ్చారు.

అయితే దొంగతనం జరిగిన స్థలంలో యెలాంటి వేలి ముద్రలూ లభించలేదు. సేఫ్ నగ దాచుకున్న రహస్య స్థలం గురించి ఆయన సెక్రటరీ ఒక్కడికే తెలుసు. అతను నాలుగేళ్ళుగా విశ్వాసంగా పనిచేస్తున్నాడనీ, తనకి ద్రోహం తలపెట్టే వీలులేదనీ శ్రీ రంగూన్‌వాలా సెక్రటరీ గురించి చెబుతూ వ్యాఖ్యానించారు.

పోలీసులు సెక్రటరీ కమలాకర్‌ని ప్రశ్నించారు. అతని స్టేట్‌మెంట్‌లో కొన్ని లోపాలున్నాయనీ, ఐనా ప్రస్తుతం అతని మానసిక స్థితి దృష్ట్యా డిస్టర్బ్ చేయటం మంచిదికాదనీ, అతన్ని తన బాస్ విశ్వాసానికే వదిలేశామని శ్రీ దేవరాజ్ చెప్పారు.

నెలరోజుల క్రితం కమలాకర్ ప్రియురాలు ప్రమాదంలో చనిపోగా అతను మెంటల్ షాక్‌కి గురయినాడని తెలుస్తున్నది.

పోలీసులు కేసును వేగంగా దర్యాప్తు చేస్తున్నారు. పరారీలోవున్న వంటమనిషిని తీవ్రంగా గాలిస్తున్నారు. గాలింపు చర్యను రాష్ట్రంలోనేగాక, ఇతర రాష్ట్రాలకు కూడా వ్యాపింపజేసినట్లు దేవరాజ్ చెప్పారు.

ఆమె తమ్ముడిని కస్టడీలోకి తీసుకున్నారు. తన సోదరి గురించి ఏమీ తెలియదని అతను అంటున్నాడు. వారిద్దరి మధ్య ఘర్షణ జరిగి మాటలు లేవని తెలుస్తున్నది....

ఆ తర్వాత విషయాలు ఆసక్తికరంగా లేవు.

పేపరు పక్కనపెట్టి ఆలోచించాను.

రంభ హత్య చేయబడినట్లు పోలీసులకి ఎంత త్వరలో తెలుస్తుంది? హత్య బయటపడ్డాక అనుమానం యెవరి మీదకి వెళుతుంది? ఆమె సుమారు నలభయ్యేళ్ళ విధవ.

ప్రేమికులుండే అవకాశం లేదు. ఆమెకి బంగళా తప్ప బయటి ప్రపంచంతో సంబంధం లేదు. కాబట్టి ఆమెకి తెలిసిన వాళ్ళు లేరనే అనుకోవాలి.

మరి ఆమెని చంపి నగ నెవరు అపహరించినట్టు?

ఈ ప్రశ్నకి సమాధానం పోలీసులకి సూటిగా దొరకుతుంది: మిసెస్ కమలాకర్, రంభకి పరాయి వ్యక్తులు తెలియరు, కమల్ తప్ప. రహస్యస్థలం గురించి ఇంకెవరికీ తెలీదు, కమల్ కి తప్ప!

ఈ ఆలోచనలతో పోలీసులు రంగంలో దిగారంటే నా నాశనం తప్పదు. నేను శంకర్ నికూడా అప్పుడు వెలుగులోకి లాగి నన్ను రక్షించుకునే ప్రయత్నం చేయవచ్చు, అది వేరే విషయం—కానీ నా బాస్ సంగతి యేమిటి? నేను హంతకుడ్ని, దొంగని అని తెలిసి బాస్ ఎలా రియాక్ట్ అవుతాడు? ఇది ఊహించకూడని భయంకర ఆలోచన!

కాబట్టి నా బ్లాక్ బిజినెస్ గురించి బాస్ కెలాంటి అనుమానం కలక్కుండా నేను బయటపడి—అతన్ని రక్షించాలి!

అందుకేం చేయాలి?

ఈ ప్రశ్న నన్ను నిర్వీర్యుణ్ని చేస్తోంది!

ఇందులోంచి బయటపడ్డం అంత సులభంకాదని అనిపిస్తోంది: నా కిద్దరు శత్రువులున్నారు. వాళ్ళని ఫూల్ చెయ్యడం అసాధ్య మనిపిస్తోంది.

ఆలోచనలతో తల బరువెక్కి పోటువస్తోంది. నీరజ చనిపోయినప్పటినుంచీ నేను మనశ్శాంతి కోసం వాడుతున్న లిబ్రియం టాబ్లెట్స్ రెండు వేసుకొని కాసేపు పడుకున్నాను.

గంటసేపటి తర్వాత పూర్తిగా మనస్సు తేలికపడింది. ఇప్పుడెంతో సుఖంగావుంది. ఎలాటి ఆలోచనలూ, భయాలూ లేవు.

ఆ తర్వాత మరో గంటసేపట్లో మూడు ఫోన్ కాల్స్ వచ్చాయి.

మొదటిది బాస్ నుంచి, రెండవది డాక్టర్ నుంచి, మూడవది దేవరాజ్ నుంచి.

బాస్ ఫోన్ చేసి ధైర్యం చెప్పాడు. పోలీసులు నా దరికి రాకుండా చేశానని చెప్పాడు. ఇక వారి గురించి ఆందోళన పడవద్దన్నాడు. రేపుదయం ఆఫీసుకు రాకూడదనికూడా అన్నాడు. ఇక్కడ నచ్చకపోతే ఖమ్మం వెళ్ళిపొమ్మన్నాడు. నే నభ్యంతరం చెప్పాను.

డాక్టర్ ఫోన్ చేసి నాకు మరింత ధైర్యం చెప్పాడు: తను దేవరాజ్ కి ఫోన్ చేసి నా విషయం మాట్లాడానని చెప్పాడు. నన్నుమానించడంలో అర్థంలేదనీ, ప్రేమ చేసిని పోగొట్టుకొని ఏడుస్తున్న నాకు బ్రతుకుమీద ఆసక్తి పూర్తిగా నశించిందనీ, బ్రతుకుమీద ఆసక్తి లేనప్పుడు అంత విలువయిన వజ్రాలహారం కాజేసి విలాసంగా బ్రతుకుదామనుకోడం హాస్యాస్పదమనీ.... ఇలాటి వాస్తవాలెన్నో వివరించి, చివరికి నామీద అతనికున్న అనుమానాల్ని పారద్రోలాననీ చెప్పాడు. నేను కృతజ్ఞతలు చెప్పుకున్నాను.

ఆతర్వాత దేవరాజ్ ఫోన్ చేసి విచారం వెలిబుచ్చాడు: అనుమానించడం తమ విధి నిర్వహణలో ఒక అంశమనీ, అంతే తప్ప అనుమానించిన ప్రతివారూ నేరస్తులు కాలేరనీ, కాబట్టి ఆందోళన పడవద్దనీ అన్నాడు. ఆ రహస్య

సలం గురించి నా ఒక్కడికే తెలియడం నా దురదృష్ట మని చెప్పాను. అతను నవ్వి ఫోను పెట్టేశాడు.

ఎలాటి ప్రశ్నలూ అడగనందుకు సంతోషించాను.

నామీద ఇప్పుడెవరికీ అనుమానం లేదు. ముందు ఏర్పడే ప్రమాదం వుందన్న విషయం మరవకూడదు. అందువలన ఏదో ఒకటి చెయ్యాలి. నా ప్రయత్నాలు ఎలా ప్రారంభించాలి? దేన్ని లక్ష్యంగా ఎన్నుకుని రంగంలో దిగాలి?

జానీ దగ్గరవున్న కాయితమా?

శంకర్ దగ్గరవున్న ఫోటోలా?

ఫోటోలు అన్నివిధాలా అనువుగాతోచాయి. అయితే అవి నాకెలా ఉపయోగ పడతాయి? వాటిలో వీక్ పాయింట్స్ ఏమిటి? నాకు తట్టలేదు. ఎంత ఆలోచించినా ఆ ఫోటోల్లో లోపం దొరకలేదు. వాటిలో నా ముఖ భావాలు సహజంగా వున్నాయి—సన్నివేశానికి తగట్టుగా. నా కారు, శవం, పారా, పలుగు, గొయ్యి నా ముఖంలో భయం, ఆందోళన....ప్రతీది నన్ను పట్టిస్తాయి.

ఆ రాత్రంతా ఫోటోల గురించే ఆలోచిస్తూ గడిపాను. మధ్యమధ్య నిరాశ ఎదురవుతుంటే ఆ ఆలోచనలు మాను కుని, నీరజ గురించి ఆలోచించసాగాను.

నీరజ!

నరకంకంటె హీనమైన ఈ గందరగోళంలో నన్ను పడేసి క్షేమంగా వెళ్ళిపోయింది....

ఆ రాత్రి నా సమస్యకు పరిష్కారం దొరకలేదు.

2

మర్నాడు ఉదయం మాధవి ఫోన్ చేసింది.

నా ఆశ్చర్యానికి అంతులేదు! నేనసలు మాధవిని పూర్తిగా మర్చిపోయాను. కానీ నే నామెకి జ్ఞాపకం వున్నాను. కనీసం ఒక్కసారికూడ ఫోన్ చేసి ఆమెతో మాట్లాడాలన్న ఆలోచన నాకు రాలేదు. ఆమె గురించి పూర్తిగా మర్చిపోయాను.

"హల్లో, కమల్, మాధవిని మాట్లాడుతున్నాను."

"మీరా! ఎక్కడ్నించి?"

"ఖమ్మంనుంచే—ఇంకా హాస్పిటల్ లోనే వున్నాను."

"సారీ—వస్తానని రాలేకపోయాను."

"ఆ విషయం వదిలేయండి—నేను విన్నది నిజమేనా?"

"ఏమిటి?"

"ఉదయం పేపర్లో చదివాను. మీ బాస్ నగ...."

ఉలిక్కిపడ్డాను: "పత్రికలు అబద్ధాలు వ్రాయవు, మాధవీ. నిజం. అందుకే రాలేకపోయాను."

నిట్టూర్పు: "ఫరవాలేదు. మీరు క్షేమంగా వుంటే చాలు—"

"మీ ఆరోగ్యం ఎలావుంది?"

"ఫరవాలేదు. రెండురోజుల్లో డిస్చార్జి చేస్తారు. కమల్, ఆ నగ ఎక్కడవుందో మీకూ బాస్ కూ తప్ప ఎవరికీ తెలియదట?"

ఆమె ఉద్దేశ్యం అర్థంకాలేదు, "అవును" అన్నాను.

మళ్ళీ నిట్టూర్పు: "నాకు భయంగావుంది. ఆ కేస్ లో మీరు ఇరుక్కోరు కదా?"

"నా బాస్ వున్నంతవరకూ నన్నెవరూ ఎందులోనూ ఇరికించరు!"

"కాని. మిస్టర్ కమల్.... నాకు జానీ గురించి భయంగా వుంది."

"ఎందుకు?"

"ఇక్కడ్నుంచి పారిపోయాడు. అక్కడికొచ్చాడా?"

"లేదు!"

"మీ కోసమే వెతుకుతున్నాడని యిక్కడందరూ అనుకుంటున్నారు. వాడు మిమ్మల్ని...."

"మీరేమీ భయపడకండి! వాడికి మరోసారి బుద్ధి చెప్తాను. ఏం?"

"మీరిక్కడికి వచ్చి అనవసర చిక్కులు తెచ్చుకున్నారు" ఆగిపోయి మళ్ళీ అందామె. "కమల్?"

"ఏమిటి?"

"ఎప్పుడొస్తారిక్కడికి?"

"దేనికి?"

నవ్విందామె, "మర్చిపోయారా? మా నాన్న సలహా ఇచ్చారంటే పాటించి తీరాల్సిందే!"

"కానీ....ఇప్పుడు...." ఏం చెప్పాలో తోచలేదు. ఇక్కడి పరిస్థితుల దృష్ట్యా నేను తిరిగి ఇప్పట్లో ఖమ్మం వెళ్ళడం మంచిదికాదు.

"ఏమిటి కమల్?" అందామె. నా కెందుకో ఆమె గొంతులో గాభరా గోచరించింది.

"ఏమీ లేదు— నేనక్కడికి రాక తప్పదంటారా?"

"రావాలి! వచ్చి తీరాలి!" అర్చిందామె. నా చెవి చిల్లుపడింది.

"ఎందుకలా గాభరా పడుతున్నారు? మీరు ధైర్యస్థులు కదా?" అన్నాను.

అవతల నిట్టూర్పు: "సారీ! గాభరా పడ్డంలేదు.... కమల్! అయితే మీరిక్కడికి రారా?" ఆమె గొంతు మళ్ళీ గాభరాగా పలికింది.

"వస్తాను—వీలు చూసుకుని" అన్నాను.

"త్వరగా రావాలి!"

నేను సీరియస్‌గా అన్నాను: "చూడండి మాధవి గారూ, ఏమిటి సంగతి? మీ ధోరణి అర్థం కావడము లేదు!"

"కమల్! మీరిక్కడికివస్తే చాలా విషయాలుమాట్లాడాలి" అందామె.

"ఎలాంటి విషయాలు?"

"అర్థం చేసుకోలేరా?"

"అంటే?" అసహనంగా అన్నాను.

"పిచ్చి కమల్!—మిమ్మల్ని ప్రేమిస్తున్నాను!"

నా గుండెలో బాంబు పేలింది. నోరు తడారి మాట పెగల్లేదు.

మాధవి మళ్లీ అంది, "మీరు నీరజని పూర్తిగా మర్చిపోయారు కదూ?"

ఛటుక్కున తేరుకున్నాను: "లేదు! ఆమెను మరువలేను! పూర్ లవర్! ఐ మస్ట్ రిమెంబర్ హర్!"

"ఓ....అలాగా...."

ఆమె మాటలు అసంపూర్తిగా వుండిపోయాయి.

ఏం చెప్పాలో నాకు తోచలేదు. అవతలినుంచి నిట్టూర్పు విన్పించింది. ఆ తర్వాత లైన్ కట్ అయింది.

నేను స్థాణువై పోయాను.

3

టెలిఫోన్ విసిరికొట్టి బెడ్ మీద కూలబడ్డాడు.

బలవంతంగా ఆందోళన దూరం చేసుకుని ఆలోచించాను: మాధవి నన్ను ప్రేమిస్తోంది. కానీ, నేను ఖమ్మంలో

గడిపిన నాలుగురోజుల్లో ఆమెలో అలాంటి ఛాయలేమీ గోచరించలేదు. మరిప్పుడేమిటి? యెందుకీ హఠాత్ నిర్ణయం?

నిట్టూర్చాను: నీరజ జ్ఞాపకం వచ్చింది. ఆమెని మర్చిపోగలనా?

మాధవి మాటలు చెవుల్లో మార్మోగి నేనెంత కాలమూ దేవదాసుగా వుండలేనని తేల్చుకున్నాను. నిజజీవితంలో అలాంటి సెంటిమెంట్స్ పనికిరావని తెలుసుకున్నాను. నీరజని మరువను. మాధవిని వదలను—ఇది నా అంతిమ నిర్ణయం.

ఈ నిర్ణయం నన్నెంతో ఉక్కిరి బిక్కిరి చేసింది. చక్కిలిగింతలు పెట్టింది. ఒళ్ళు పులకరించింది.

మరుక్షణం సముద్రమంత నిరాశ ఎదురైంది.

ప్రస్తుతం నేను సముద్రంలో మునిగివున్నట్టే లెక్క. పైకి తేలాలి, ఈత కొట్టాలి, మాధవిని చేరుకోవాలి.

ఈ మూడూ అంత సులభం కావు. అలాగని చేతులు ముడుచుకుని కూచుంటే లాభంలేదు—ఎలాగైనా ఈ గండంనించి బయటపడి మాధవిని చేరుకోవాలి. ఆమెని నిరాశపరచి, ఆ తర్వాత ఏ అఘాయిత్యానికో పాల్పడే ప్రమాదం కలగజేయకూడదు!

కానీ యెలా బయటపడాలి?

రాత్రంతా ఫోటోల గురించి ఆలోచించాను. ఎన్నో పాయింట్స్ తట్టినా, అవి పనికిరానివి. ఇప్పుడింకా తీవ్రంగా ఆలోచించాలి. శంకర్ నన్ను అక్రమంగా హత్యలో యిరికించాడు. ప్రతి అక్రమాన్ని బయటపెట్టే ఆధారం తప్పకుండా ఏదో ఒకటి వుంటుంది!

నేరం దాగనట్టు అక్రమం కూడా దాగదు.

శంకర్ ఏదో పొరపాటు తప్పకుండా చేశాడు. అదేమిటో అతనికింకా తట్టలేదు. అతనికి తట్టకముందే నేను పసిగట్టాలి! అతనికి తెలిసేలోపునే నా వలలో బిగించాలి.

కాఫీ చేసుకుని తాగాను.

సమయాం ఉదయం తొమ్మిదయింది. ఈ రోజు ఆఫీసుకు వెళ్ళనవసరంలేదు. నా మీద పోలీసు నిఘాలేదు. ఈ రోజే నేనేదో ఒకటి చెయ్యాలి.

హఠాత్తుగా నాకేదో ఆలోచన తట్టింది....

అదేమిటో స్పష్టంగా తెలియలేదు. నిన్న మధ్యాహ్నం శంకర్‌తో మాట్లాడుతున్నప్పుడు కూడా ఏదో విషయం నా మెదడులో జొరబడి జారిపోయింది—ఏమిటది?

గట్టిగా కళ్ళు మూసుకుని పదిసార్లు ఊపిరి పీలుస్తూ వదలసాగాను. మెదడులోని పనికిరాని చెత్త ఎగిరిపోయింది. కళ్ళు తెరిచేటప్పటికి ఆ విషయం యేమిటో తెలిసిపోయింది!

శంకర్ ఫోటోలోని వీక్ పాయింట్ కనిపెట్టేశాను!

నా గుండె వేగంగా కొట్టుకుంది.

ఈ వీక్ పాయింట్—నన్ను బయటపడేస్తుందా!

వేగంగా ఆలోచించాను: సందేహంలేదు! తిరుగులేని వీక్ పాయింట్! ఈ పాయింట్‌తో ఎవరూ నా మీద హత్యకేసు బనాయించలేరు!

సంతోషంతో ఎగిరి గంతేసి మరోసారి కాఫీ తాగేశాను.

కాస్సేపటికి ఆనుపుతప్పిన సంతోషాన్ని హద్దుల్లో వుంచగల్గాను.

తాడైతే దొరికిందిగానీ దాన్ని పులి మెడలో బిగించాలి కదా?

నా వీక్ పాయింట్ ని ఎలా ఉపయోగించుకోవాలి?

శంకర్ లాటి చిరుతపులిని, జానీలాటి చింపాంజీని, ఎలా నా గుప్పిట్లో బంధించాలి?

మరో గంట సేపు ఇలాంటి ఆలోచనలతో గడిపాను.

నా ఆలోచనా క్రమం గజిబిజి కాకుండా అక్షర రూపంలో పెట్టాను. రంగంలో దిగటానికి కావలసిన పథకాన్ని విపులంగా వ్రాసాను. వ్రాసింది పదేపదే చదువుకుని లోపాలేమీ లేకుండా సవరించాను. రంగంలో దిగడానికి మొదటి అడుగు యెక్కడ వెయ్యాలో, ఆ తర్వాత ఏ ఏ మార్గాలనుసరించాలో వివరంగా వ్రాసుకున్నాను.

ఈ ఉపాయం నాకు తట్టకపోతే, నా సర్వనాశనం తప్పేది కాదు?

జానీమీద ఒక ట్రిక్, శంకర్ మీద ఒక ట్రిక్ ప్రయోగించాలి—అంతే, నెగటివ్స్ తో సహా ఫోటోలు, జానీకి వ్రాసిచ్చిన కాయితం, నెక్లేసు—వచ్చి నా చేతిలో పడతాయి.

ఆ తర్వాత: నగ తిరిగి యథాస్థానంలో పెట్టేసి బాస్ తో నాటకమాడతాను.

అతనికి ఫోన్ చేసి రంభగొంతు ననుకరిస్తూ మాట్లాడతాను.

అప్పుడేం మాట్లాడాలో ఇలా వ్రాసుకున్నాను:

'సాబ్! నేను రంభని మాట్లాడుతున్నాను. మీకు ద్రోహం తలపెట్టిన పాతకిని! నేను చేసిన ద్రోహానికిప్పుడు

పశ్చాత్తాప పడుతున్నాను. మీరు నన్ను క్షమించనవసరం లేదు. ఆ అర్హత కోల్పోయాను.

మీ దగ్గర దొంగిలించిన నెక్లేసు నాకు మనశ్శాంతి లేకుండా చేసింది. క్షణికావేశంలో చేసే పనులు ఎలాంటి పరిణామాలు సూచిస్తాయో తెలుసుకున్నాను. ఆ నెక్లేసును నేనెందుకు దొంగిలించవలసి వచ్చిందో చెప్పలేను. నాపై మీరు వుంచిన విశ్వాసాన్ని, చూపించిన ఆదరాభిమానాన్ని ఎందుకు వమ్ముచేశానో అర్థంకాదు!

మీకు ద్రోహంచేసి, ఈ హారంతో సుఖంగా బ్రతకలేనని తెలిసింది. అందుకే దాన్ని తిరిగి యథాస్థానంలో పెట్టేశాను. బహుశా దాన్ని మీరు చూసుకునేలోపున నేనీ లోకంలో వుండనేమో! సాబ్! నన్నెవరూ శిక్షించనవసరంలేదు—ఆత్మహత్యే నాకు సరయిన శిక్ష!'

ఈ మాటలతో సమస్యలన్నీ పరిష్కరింపబడతాయి. శంకర్, జానీలు మళ్ళీ నా కెక్కడా అడ్డు తగలకుండా జాగ్రత్త తీసుకున్నాను. ఇక, రంభ ఆత్మహత్య చేసుకున్నట్టే నమ్మిస్తాను కాబట్టి ఆమె హత్య గురించి భయపడనవసరంలేదు—అయితే ఈ విషయం నేను బాస్‌ని నమ్మించడం మీద ఆధారపడివుంది.

రంభ కంఠస్వరం నాకు తెలుసు. అనుకరించాలంటే ప్రాక్టీసు చెయ్యాలి.

వెంటనే టేప్ రికార్డర్ పెట్టుకుని ఆ ప్రయత్నం ప్రారంభించాను. వ్రాసుకున్న ఆమె సంభాషణలు పదే పదే చదవసాగాను, ఆమె కంఠం అనుకరిస్తూ. ఇలా చేస్తోంటే నాకే నవ్వొచ్చింది. పురుషకంఠం అనుకరించడం సులభం. స్త్రీ కంఠం అనుకరించడం కొంత

కష్టం కావచ్చుగానీ, అలా మాట్లాడుతోంటే ఆ మాటలు నవ్వు తెప్పిస్తున్నాయి.

పదిసార్లు ప్రయత్నించి చివరికి సక్సెస్ చేసాను. ఆమె సంభాషణల్ని టేప్ చేసి సేఫ్‌లో దాచాను.

బాస్‌కి ఫోన్ చేసినప్పుడు ఈ టేప్ శ్రావ్యంగా విన్పించడమే నా పని.

ఆ తర్వాత మబ్బులన్నీ విడిపోతాయి.

నేను చేసిన వెధవపనులకి పరువు దక్కుతుంది. అదే చాలు. బాస్‌ని మోసంచేసి డబ్బు సంపాదించాలనుకున్నాను. ఆ ఆలోచన ఎప్పుడో యెగిరిపోయింది. ఇప్పుడు ఆలోచించవలసింది మాధవితో నేనూహించుకున్న భవిష్యత్.

పావుగంట తర్వాత రంగంలో దిగడానికి సిద్ధమయ్యాను.

4

నా పథకం ఆచరణలో పెట్టాలంటే—ముందుగా ఒక ఎత్తైన ప్రదేశం ఎన్నుకోవాలి. అందుకు యేదేనా హోటల్ మూడవ లేక నాల్గవ అంతస్తు గది అనుకూలంగా వుంటుంది. వెంటనే బయలుదేరి హోటల్ కంపాలా అయిదవ అంతస్తులో గది బుక్ చేసుకున్నాను—మారు పేరుతో కాదు.

గదిలోకెళ్ళి అన్నీ చెక్ చేసుకున్నాను. కిటికీలు, తలుపులూ నేననుకున్న విధంగానే వున్నాయి. ఆ తర్వాత బయటికి వచ్చి, కారును హోటల్‌లోనే వదిలేసి, ఆటో ఎక్కాను. డ్రైవర్‌కి పంజగుట్ట పోనివ్వమన్నాను.

ఆటో పంజగుట్టు చేరాక మెయిన్ రోడ్డు మీద ఆపి దిగాను. షేర్ చెల్లించి శంకర్ ఇంటికేసి అడుగులేశాను. నన్నెవరూ వెంటాడ్డంలేదని తెలుసు. అయినా జాగ్రత్తలో వుండడం మంచిది.

సమయం మధ్యాహ్నం పన్నెండయింది.

తలుపుతట్టిన మరుక్షణం శంకర్ తెరిచాడు. నన్ను ఆశ్చర్యంగా చూసి ఘటుక్కున లోనికి లాగాడు.

"ఏమిటి సంగతి?"

"ఒక ఆలోచన తట్టింది."

శంకర్ కుంటుతూ వెళ్ళి కుర్చీలో కూచున్నాడు. అతని ఎదురుగా నేను కూచున్నాను.

శంకర్ అనుమానంగా చూసి, "ఏమిటి!" అన్నాడు.

నేనతన్ని జాగ్రత్తగా గమనిస్తూ, "జానీమీద నీ అభిప్రాయం ఏమిటి?" అన్నాను.

శంకర్ పిడికిలి బిగించి తొడమీద గుద్దుకున్నాడు.

"ఆ వెధవను పాతేస్తాను! వాడు నా ప్లాను చెడగొట్టాడు!"

"అవును. నేను వాడినిగురించి ఆలోచించాను" నెమ్మదిగా అన్నాను.

"ఏ మాలోచించావు?"

"పదిహేనురోజులు నువ్వు శ్రమపడి వేసుకున్న పథకం వాడివల్ల పటాపంచలయింది. శ్రమ నీదయితే ఫలితమనుభవించడానికి వాడెవడు?"

"అవును. వాడెవడు?"

"ఇకనుంచి మన పార్టనర్ కాడు. ఈ బిజినెస్‌నించి వాడ్ని కిక్ ఇద్దాం. ఏమంటావు?"

శంకర్ ముఖం ఎర్రబడింది: "నువ్వా కాయితం మర్చిపోయావు."

"లేదు—ఆ కాయితం రాత్రంతా నిద్రపోనివ్వలేదు. శంకర్, నేను బాగా ఆలోచించి ఒక ఉపాయం కనిపెట్టాను. వాడి దగ్గర్నుంచి ఆ కాయితం లాక్కుని టాటా చెబుదాం!"

"ఎలా?"

"చాలా సులభం! అయితే ప్రమాదకరం. అయినా నేను తెగించాను. ఆ కాయితం తిరిగి మన చేతికి రావాలంటే ఆ పని చెయ్యక తప్పదు!"

"ఏపని?"

"నా బ్లాక్ మెయిల్ ఫోటోలు వాడికివ్వాలి."

శంకర్ అదిరి పడ్డాడు.

"మరో మార్గంలేదు" అన్నాను.

"నీకు మెదడులేదు!" అర్చాడు శంకర్, "ఆ ఫోటోలతో వాడ్ని ఎలా మోసం చేస్తావు?"

సిగరెట్ వెల్గించి సూటిగా చూశాను.

"చేస్తాను. నువ్వు నేను చెప్పినట్టు చెయ్యాలి—ఆ ఫోటోలు వాడికివ్వాలి. బదులుగా ఆ కాయితం తీసుకురావాలి."

"నీకు పిచ్చెక్కింది! హత్య విషయం బయట పెడతావా? అదెంత ప్రమాదమో తెలుసా? ఆ ఫోటోలు వాడి చేతిలో పడ్డాయంటే నువ్వింక బయటపడలేవు!"

"ఆల్ రైట్, నిన్ను వజ్రాలహారం దొంగగా పట్టిస్తే బాగుంటుందా? శంకర్, ఆ కాయితంకంటే ఫోటోలు ప్రమాదకరమైనవి కావు. నువ్వు నకిలీ నగ విషయం మర్చిపోతున్నావు."

"ఏమిటి దానిగురించి?"

"ముందు ఫోటోలు, ఆ తర్వాత నకిలీనగతో జానీ గాడ్ని మోసం చేయవచ్చు" అన్నాను, నా పథకం నెమరు వేసుకుంటూ, "నెక్లెసు దొంగలుగా మనల్ని పట్టించే కాయితం వాడిదగ్గర వుండటం చాలా ప్రమాద కరం. నకిలీ నెక్లెసు వ్యవహారం వాడికి తెలీదు. అది మన అదృష్టం. పదిరోజుల్లో ఆ నగ తయారయ్యాక దాన్ని జానీకి చూపించి అమ్ముతున్నట్టు చెప్తాం!

"వాడు సంతోషించి మన వెంట వస్తాడు. మనం వాడ్ని ఈ నగ తయారుచేసిన యెక్స్పర్టు దగ్గరికే తీసుకెళ్తాం. ఎక్స్పర్టుతో మనం ముందుచేసుకున్న ఒప్పందం ప్రకారం అతను ఆ నకిలీనగ ఖరీదు ఇరవై వేలు కడతాడు—ఇది నాటకం. జానీ నమ్ముతాడు. నిజానికి ఆ నగ మనము అమ్మం. ఎక్స్పర్టుతో నాటకమాడి డబ్బుతీసుకొని జానీకి అందులో నాలగవ భాగం యిచ్చేస్తాం—అయిదు వేలు! అంతే, సంతోషించి వాడి దారిన వాడుపోతాడు. వాడి పీడా వదులుతుంది. తర్వాత, పరిస్థితులు చక్కబడ్డాక మనం అసలు నగ ఎక్కడేనా అమ్మి బాగా డబ్బు చేసుకో వచ్చు....లక్షలు!"

శంకర్ తలాడించాడు, "ఆ మాత్రందానికి వాడికి ఫోటోలెందు కివ్వాలి?"

నేను ఇబ్బందిగా చూశాను. శంకర్ ని సరయిన కారణము చెప్పి నమ్మకం కలిగేలా చెయ్యాలి!

"ఆ కాయితం నన్నెంతో భయా పెడుతోంది శంకర్. పొరపాటున వాడి చేతిలోంచి ఎవరికేనా చిక్కిందంటే మనం మునిగిపోతాం! అసలు నగ కాదుగదా, నకిలీదిగూడ అమ్మలేం! కాబట్టి ఈ ఫోటోలు వాడికిస్తే సందేహించ

కుండా కాయితం ఇచ్చేస్తాడు. ఆ ఫోటోలు నన్ను హంతకుడిగా పట్టిస్తాయిగానీ, వజ్రాలహారం దొంగగా పట్టి ఇవ్వవు!"

"ఎలా?"

"ఒకవేళ జానీ మన మోసం పసిగట్టి ఫోటోలు బట్టబయలు చేశాడనుకో, నేను సంజాయిషీ చెప్పుకోవలసి వుంటుంది. అది సులభం!"

"ఏం చెబుతావ్?"

నే నాలస్యం చెయ్యకుండా చెప్పాను. శంకర్‌ని నే నెలాగయినా ఒప్పించి ఆ ఫోటోలు జానీ కందేలాగా చెయ్యాలి.

"ఆ రాత్రి నేను ఫ్రెండ్‌ని కలుసుకోడానికి బంజారా హిల్స్ వెళుతుండగా, ఆ చీకటి మైదానంలో యేదో ఆకారం కన్పించిందనీ, నేనటువేపు వెళ్ళిచూస్తే వొక మనిషి గొయ్యి తవ్వుతూ కన్పించాడనీ, కానీ దురదృష్టవశాత్తూ పట్టుబడిపోయాననీ అంటాను.

అప్పుడతను నన్ను చంపుతానని బెదిరించినట్టూ, నేను బ్రతిమాలుకుని ఆ శవాన్ని పాతిపెడతానన్నట్టూ, అపుడు నా కార్లోవున్న కెమేరాతో నన్ను ఫోటో తీయమని చెప్పినట్టూ, అంటాను. ఆ విధంగా బయటపడి ప్రాణాలు రక్షించుకున్నట్టు, ఒకవేళ అతను చేసిన హత్య బయట పెడితే అతను ఆ ఫోటోను పోలీసులికి అందజేస్తాడు కాబట్టి, కిక్కురు మనకుండా వూరుకున్నట్టు సంజాయిషీ చెప్పుకుంటాను."

"అయితే ఆ వ్యక్తి ఎవరంటావు?"

"నాకు తెలియదంటాను. అంతేకాదు, ఆ శవంకూడా చీకట్లో, అప్పటి భయంతో గుర్తించలేదంటాను. ఎలా వుంటుంది?"

"బాగానేవుంది.... కానీ...."

"కానీలేదు, గీనీలేదు! నేను చెప్పినట్టు చేసేయ్! ఇద్దరికీ రక్షణ వుంటుంది!"

శంకర్ చాలాసేపు ఆలోచించాడు. నేను సిగరెట్ కాలుస్తూ గడిపాను. ఆ తర్వాత శంకర్ అంగీకారంగా తలూపాడు.

"గుడ్, ఆ ఫోటోలు నీకిమ్మన్నట్టు నేను చెప్పినట్టు వాడికి చెప్పకు! ఆ ఫోటోలు తప్పకుండా తీసుకుని కాగితము ఇచ్చేస్తాడు. జాగ్రత్త. నువ్వు వాడ్ని కలుసుకున్నట్టు లాడ్జింగ్‌లో ఎవరికీ తెలియకూడదు."

"అలాగే!"

"నేనిక వెళ్తాను. ఆ కాయితంతో నన్ను కంపాలా హోటల్ రూం 224లో కలుసుకో!"

"హోటల్‌లో ఎందుకుంటున్నావు?"

"ఇంట్లో వుండలేక! పొరుగువాళ్ళు ప్రాణాలు తీస్తున్నారు! ఆల్ రైట్ శంకర్, విష్యూ గుడ్ లక్!"

అక్కడ్నుంచి లేచి బయటకి నడిచాను.

5

తిరిగి హోటల్‌కొచ్చి శంకర్ కోసం కాచుకున్నాను.

శంకర్ ఫోటోలతో వెళ్ళాడు. జానీదగ్గర నించి కాయితం తెస్తాడా? తెస్తాడనే నమ్ముతున్నాను. ఆ కాయితంకంటే ఫోటోలే జానీకి మామీద యెక్కువ నమ్మకం కలిగిస్తాయి.

శంకర్ కాయితం తెచ్చాక నా తర్వాత కార్యక్రమం ఏమిటో ఆలోచించాను: జానిని బోల్తా కొట్టించడం—ఆ ఫోటోలు నా హస్తగతం చేసుకుని గుడ్‌బై చెప్పడం!

నా గుండె వేగంగా కొట్టుకుంది!

ఇది ప్రమాదకరమైన ఆట! ఏ మాత్రం పొరపాటు చేసినా జీవితాంతం కటకటాలు లెక్కబెట్టాలి! అందువల్ల చాలా జాగ్రత్తగా, సమయస్ఫూర్తిగా ప్రవర్తించాలి.

ఇంతలో—నాకు హఠాత్తుగా మాధవి జ్ఞాపకం రావడం, భళ్ళున తలుపు తెరుచుకోడం, ఒకేసారి జరిగాయి.

శంకర్ లోనికి జొరబడ్డాడు.

"గ్రాండ్ సక్సెస్!" అర్చాడతను, "ఫోటోలు తీసుకుని చంకలు కొట్టుకున్నాడు—ఇదిగో కాయితం!"

ఛటుక్కున శంకర్ చేతిలో కాయితం లాక్కున్నాను. దాన్ని చూసి తేలిగ్గా వూపిరి వదిలాను. సిగార్ లైటర్ తీసి దాన్ని అంటించి, పూర్తిగా కాలేవరకూ చూసి, కిటికీలోంచి కిందికి జారవిడిచాను. బూడిద గాల్లో కలిసి పోయింది...."

శంకర్‌ని చూసి, "చాలా థాంక్స్" అన్నాను.

"ఇక ప్రమాదం లేదు కదా?"

"లేదు. వాడు ఇప్పుడు మనల్ని యింకా బాగా నమ్ముతాడు. ఇక నీ నకిలీ నగతో వాడ్ని వదిలించుకోడమే మన పని!"

"నువ్వు బాగా ఆలోచించావు కమల్!"

నవ్వుకున్నాను, నేనాలోచించిందంతా నాటకమని అతనికి తెలీదు. ఎలా తెలుస్తుంది? అతని బుర్రకి ఫోటోల్లో వున్న లోపం తడితేగా?

శంకర్ మళ్ళీ అన్నాడు, "ఇక వెళుతున్నాను. నీ ధైర్యానికి మెచ్చుకోవాలి కమల్!"

అనుమానంగా చూశాను, "ఎందుకు?"

"ఆ ఫోటోలు మూడో వ్యక్తికి చూపించే సాహసం చేసినందుకు."

"ఫరవాలేదు, జానీవల్ల మనకు ప్రమాదంలేదు."

"ఆ రాస్కెల్ కి అలాగే చెప్పాలి బుద్ధి!" కసిగా అన్నాడు శంకర్.

"ఇక వెళ్ళు" అన్నాను.

అతను భుజాలెగరేశాడు: "ఓ.కే.—అయితే ఒక మాట: మాటిమాటికీ నా యింటికలా రాకు! పోలీసు కన్ను నీ మీద వుంది."

"బాస్ అండ నాకుంది."

"ఓహ్, నీ బాస్! పెద్ద బఫూన్ కదూ?"

నా కోపం వచ్చింది, పిడికిలి బిగించేంతలో శంకర్ అదృశ్యమయ్యాడు. కారిడార్ లో అతని అడుగుల చప్పుడు కాస్సేపు విన్పించి ఆ తర్వాత గాల్లో కలిసిపోయింది.

ఛటుక్కున కిటికీ దగ్గరకొచ్చి నిలబడ్డాను. నా నాటకం శంకర్ కేలాంటి అనుమానమూ కలిగించలేదు. నన్ను దొంగగా పట్టించే కాయితం నాశనమైంది. ఇక జానీ దగ్గరవున్న ఫోటోలు ప్రమాదకరంకావు గానీ—జానీ నోరు ప్రమాదకరమైనది.

ఇప్పుడు వాడినోరు మూయించవలసి వుంది.

కిందికి చూశాను. శంకర్ కన్పించాడు. వేగంగా అడుగులేస్తూ హోటల్ గేటు దాటాడు. ఆ తర్వాత ఆటో ఎక్కాడు. ఆటో బయలుదేరి కనుమరుగయ్యాక భారంగా నిట్టూర్చాను.

ఇప్పుడు నా తర్వాత కార్యక్రమం....

టెలిఫోన్ ఎత్తాను. బేగంబజారులో భగవాన్ లాడ్జి నెంబర్ డైరెక్టరీలో వుండే వెతికాను కాబట్టి ఆ నెంబర్ డయల్ చేశాను.

అవతల కంచుకంఠం మోగింది: "హల్లో?"

ఆ కంఠాన్నిబట్టి అవతల మనిషి వస్తాదు అయివుండాలనుకున్నాను.

"భగవాన్ లాడ్జేనా? మీ రెవరు?" అడిగాను.

"ప్రొప్రయిటర్ని. మీ కెవరు కావాలి?"

"జానీ."

కాస్సేపటి తర్వాత, "ఆ హిప్పీగాడా?" అంది అవతలి కంఠం.

"నాకు కోతిలా వుంటాడు" అన్నాను.

"అయితే మీ రెవరు?"

"మాట్లాడకుండా జానీని పిలువ్!" కసిరాను.

"అచ్ఛా! దబాయిస్తున్నావా? నీ సంగతి తర్వాత చూస్తాను. ముందు జానీని పిలుస్తాను...."

అతని మాటల్నిబట్టి నా కర్థమైంది, ఎంత భయపడ్డాడో.

రెండు నిమిషాల తర్వాత జానీ గొంతు విన్పించింది. "హల్లో ఎవరు?"

"ష్.... నెమ్మదిగా మాట్లాడు! నీ చుట్టుపక్క లెవరేనా వున్నారా?"

"ఎవర్నువ్వు?"

"కమల్ ని" ఛటుక్కున మళ్ళీ అన్నాను, "నా పేరు పిలవకు! దిసీజ్ టాప్ సీక్రెట్. చుట్టుపక్కల...."

"ఎవరూ లేరు" జానీ అన్నాడు. ఆ తర్వాత అస్పష్టంగా విన్పించాయి మాటలు, "హనుమాన్ జీ! మీరు దయచేసి అవతలికి వెళ్ళండి! నేనవతల అమ్మాయితో మాట్లాడాలి.... ప్లీజ్!"

నేను కాచుకున్నాను.

"ఏమిటి సంగతి?" జానీ గొంతు విన్పించింది:

"నువ్వూ శంకర్ ఏదో నాటకమాడుతున్నారట?" అడిగాను జాగ్రత్తగా.

"ఏమిటి? శంకర్ తోనా? నాటకమా?"

"ష్! అరవకు. అవును. నాటకం. నాకు తెలిసింది..."

"ఎలా?"

"నీ కనవసరం! చూడు జానీ, నువ్వొత్త ఫూల్ వి!"

"ఏమిటిన్నావ్?"

"నువ్వొత్త ఫూల్ వి! శంకర్ నన్నుగాక నిన్ను కూడా మోసం చేసాడు."

"ఎలా?" గాభరాగా వుంది గొంతు.

"వాడి మాటలు నమ్మి నువ్వా కాయితం ఇచ్చేసావు. అవునా?"

"అయితేనేం? నా దగ్గర.... ఇప్పుడు...."

"నెవర్ మైండ్. నీ దగ్గర వున్నవాటిని ఫ్రేము కట్టించి తగిలించుకో!"

"వాట్! ఏమిటి వాగుతున్నావు?"

"ఆ ఫోటోలు నన్ను హంతకునిగా పట్టివ్వవు."

"ఎలా?"

గాఢంగా వూపిరి పీల్చాను. ఇది జానీని నా వశం చేసుకునే సమయం.

నిదానంగా వాడికి అర్థమయ్యేలా, ఆ ఫోటోల్లోని

వీక్ పాయింట్ వివరించాను.

"అరమైందా? ఇప్పుడు చెప్పు: ఎవర్ని ఎవరు మోసం చేస్తున్నారు?"

"గాడ్! ఎంత మోసం! వాడ్ని పొడిచేస్తాను!"

"ఆగు జానీ....ఆవేశం వద్దు. ఈ వీక్ పాయింట్ గురించి వాడికి తెలీదు. వాడు నీతో చేతులుకలిపి నన్ను మోసం చెయ్యాలనుకున్నాడు. వాడు సంతకం చేసిన కాయితం నీదగ్గర లాక్కున్నాడు. వాడ్ని దొంగగా ఎలా నిరూపిస్తావు? ఆ ఫోటోలు నీకిచ్చింది నా నోరు మూయించడానికి. అయితే నిన్ను పరోక్షంగా మోసం చేస్తున్నాడు...."

"ఎలా?"

"నాకూ వాడికీ తగవు వచ్చింది. మామధ్య వ్యవహారం చెడి వాడా పనిచేశాడు. నీకు చెప్పలేదా?"

"లేదు!"

"గుంటనక్క! ఆ ఫోటోలు నీకిస్తాననీ, కాయితం తిరిగి తీసుకుంటాననీ—ఆ విధంగా తను బయటపడి, తన గుట్టు బయలు అయితే నా నోరు మూయించలేడని వాడికి తెలియదు. నగ అమ్మి నాకు భాగం ఇవ్వలేదనుకో, నేను పోలీసుల దగ్గరికెళ్తాను. నా వాటా క్లెయిమ్ చెయ్యడానికి కాదు—మీ ఇద్దర్నీ పట్టించడానికి. ఆ ఫోటోలు నన్నేమీ చెయ్యవు! అరమైందా మిస్టర్?"

"ఎంత మోసం! ఎంత మోసం!"

"కంగారు పడకు. నేను పోలీసుల దగ్గరికెళ్ళను. నాకు డబ్బు కావాలి. మనిద్దరం ఒక్కటయ్యామంటే శంకర్ ఆట కట్టించవచ్చు. ఏమంటావ్?"

"ఏం చేస్తావు?"

ఇంతవరకు నా మాటలు బాగానే నమ్మించాయి. ఇప్పుడు వాడ్ని ఇక్కడికి రప్పించాలి.

"ఫోన్‌లో మాట్లాడుకోడం మంచిదికాదు. ఇక్కడికొస్తావా?"

"ఎక్కడికి?"

"హోటల్ కంపాలా. రూం టూ-టూ-ఫోర్."

"హోటల్‌లో ఎందుకున్నావ్?"

శంకర్‌కి చెప్పిన కారణం చెప్పాను.

"అలాగే వస్తాను."

"ఫోటోలతో...." అన్నాను.

కాస్సేపు నిశ్శబ్దం.

"చూడు కమల్, నువ్వు నన్ను మోసం చెయ్యవు కదా?"

"నువ్వు నన్ను నమ్మకపోతే మునిగిపోతావు—త్వరగా రా!" అన్నాను.

"అయితే వస్తాను." లైన్ కట్ అయింది.

నా రక్తం ఉరకలు వేసింది. అంతా నేననుకున్నట్టే జరుగుతోంది! జానీ ఇక్కడికొస్తాడు! వాడి నోరు మూయిస్తాను!

తటాలున వెళ్ళి కిటికీదగ్గర నిలబడ్డాను. ఆలోచనలు వేగంగా పరిగెడుతున్నాయి.

క్షణాలు నిమిషాలు దొర్లిపోతున్నాయి. నా కళ్ళు రెప్ప పడటంలేదు. హోటల్ గేటుకేసి తీక్షణంగా చూస్తున్నాయి. ఎన్నో వాహనాలు లోనికి వస్తున్నాయి. అలాంటి వాహనాల్లో వాడు రాడు. ఆటోలో లేదా రిక్షాలో వస్తాడు.

6

పది నిమిషాల తర్వాత గేటుముందు ఆటో దిగాడు జానీ.

నేను సొంపైపోయాను. వాడు ఫేర్ చెల్లించి చకచక లోనికొస్తున్నాడు. నేను తేరుకొని తటాలున ఫోన్ అందుకున్నాను.

ఆపరేటర్ కంఠం విన్పించింది: "యస్?"

నేనొక నెంబర్ చెప్పి త్వరగా కనెక్షన్ ఇమ్మన్నాను. రెండు క్షణాల తర్వాత అవతల కంఠం విన్పించింది: "దిసీజ్ పోలీస్ హెడ్‌క్వార్టర్స్."

"ఇన్‌స్పెక్టర్ శివశేశన్ వున్నారా?"

"ఉన్నారు—ఒక్క క్షణం."

నా గుండె వేగంగా కొట్టుకుంది. జానీ యీ పాటికి లిఫ్ట్‌లో వుంటాడు:

"యస్, ఇన్‌స్పెక్టర్ శేశన్ హియర్!"

"మిస్టర్ శేశన్! త్వరగా రండి! హోటల్ కంపాలా రూం టూ-టూ-ఫోర్."

"హల్లో? ఎవరు మీరు?"

"ఎమర్జెన్సీ! ప్లీజ్ కం అండ్ హెల్ప్‌మీ!"

కారిడార్‌లో అడుగుల చప్పుడయింది. తక్కున రిసీవర్ పెట్టేశాను. మరుక్షణం భళ్ళున తలుపు తెరచుకుంది.

జానీ ప్రత్యక్షమయ్యాడు. నేను తటాలున తలుపు గడియ పెట్టాను.

"నిన్నెవరూ వెంటాడలేదు కదా?"

గాభరాగావుంది వాడి ముఖం: "లేదు!"

"వెల్, కూచో. మాట్లాడుకుందాం."

పైకి ఎంతో నిదానంగా మాట్లాడుతున్నా నా శరీరం

విపరీతంగా వణుకుతోంది.

జానీ కూచోని జేబులోంచి ఫోటోలు తీశాడు.

పోలీసులు రావడానికి పదినిమిషాలకంటే యెక్కువ పట్టదు!

“ఏమిటి మిస్టర్, నీ అయిడియా?” జానీ అడిగాడు.

నేను బలహీనంగా చూసి నవ్వాను. పోలీసులు వచ్చే వరకు ఏదో మాట్లాడుతూ వీడ్ని ఆపాలి.

“ఫోటోలు పనికి రావని తెలిసిందా?”

“తెలిసింది” జానీ అన్నాడు, వాటిని టీపాయ్‌మీద పెట్టి. నేను నెమ్మదిగా కిటికీవేపు కదిలాను.

ఆ తర్వాత అసహనంగా వెనక్కివచ్చి ఫోటోలందుకున్నాను.

జానీ నన్ను జాగ్రత్తగా గమనిస్తున్నాడు.

“అంత డబ్బు ఏం చేసుకుంటావు జానీ?”

జానీ ఉత్సాహంగా చూశాడు. “మిస్టర్! డబ్బు చేయలేని దేమిటి? నేనిక్కడ ఉండను, తెలుసా? బొంబాయి వెళ్ళిపోతాను. నీతిగా బ్రతుకుతాను! ఆ డబ్బులో వ్యాపారం చేస్తాను! అయితే ముందు చెప్పు: శంకర్ నిజంగా మోసం చేస్తున్నాడా?”

“శంకర్ నిన్ను మోసం చేయటంలేదు. నన్ను చేస్తున్నాడు. అయితే నా వల్ల నువ్వు మోసపోతావు. నాతో చేతులు కలిపితే నగ కాజేసి, శంకర్‌కి టాటా చెప్ప వచ్చు....” మాటలా పేసి మళ్ళీ కిటికీదగ్గర కెళ్ళాను. నా కళ్ళు చెదిరాయి. హోటల్‌లోకి పోలీసు జీపు దూసుకు వస్తోంది.

“అలాగే మిస్టర్! మనం భాగస్తులం. శంకర్‌ని కిక్

ఇద్దాం!" జానీ అన్నాడు. వాడి మాటలు నా తలకెక్కలేదు.

"కమాన్! ఇప్పుడేం చెయ్యాలో చెప్పు!"

జానీని సూటిగా, జాలిగా చూశాను. మరికొన్ని క్షణాల తరవాత....

"ఓ.కే. ఇప్పుడు చెయ్యవల్సిందేమీ లేదు, జానీ—"

నా మాటలు ఆగిపోయాయి. బయట అడుగుల చప్పుడు వినిపించింది.

నా కళ్ళు జానీ మీద పడ్డాయి. వాడు తీక్షణంగా చూస్తున్నాడు. మరికొన్ని క్షణాలతర్వాత అడుగులు గది ముందుకొచ్చి ఆగిపోయాయి. మేం ఇద్దరం రెప్పవెయ్యకుండా చూసుకున్నాం.

టక్—టక్—చప్పుడయింది తలుపుమీద.

"ఎవరు?" జానీ అడిగాడు.

"ష్....మాట్లాడకు!"

మళ్ళీ చప్పుడయింది. ఆ తర్వాత అరుపు వినిపించింది, "పోలీస్!"

జానీ తటాలున లేచి నిలబడ్డాడు, "గాడ్! పోలీస్!"

"రాస్కెల్, నిన్ను వెంబడించి వచ్చారు!"

"కాదు నువ్వు మోసం చేశావు!"

"షటప్! కమాన్!" వాడి చెయ్యి పట్టుకుని లాగేను. వాడు ఛటుక్కున జేబులోంచి కత్తి తీశాడు.

"జానీ!" తగ్గు స్వరంలో అన్నాను, "పారిపో."

తలుపు దబదబ మోగుతోంది, "పోలీస్, ఓపెన్ ది డోర్!"

జానీ నన్ను విదిల్చికొట్టి కత్తితో తలుపు దగ్గరికి నడిచాడు. నేనాలస్యం చెయ్యకుండా వాడ్ని వెనక్కిలాగి,

"అట్నుంచి కాదు! కిటికీలోంచి!" అన్నాను.

తలుపు ఇంకా గట్టిగా శబ్దం చేసింది.

నేను విసురుగా జానీ చెయ్యిపట్టుకుని కిటికీ దగ్గరికి లాగాను. "పారిపో!"

ఈసారి వాడు గాభరాగా చూశాడు. "ఎలా?"

నేను వెనక్కి తిరిగి టీపాయ్‌మీది ఫోటోలు జేబులో పెట్టుకున్నాను.

జానీ తటాలున కిటికీ ఎక్కి కూచున్నాడు. తలుపు పెద్దగా శబ్దం చేసింది. అవతలినుంచి ఇన్‌స్పెక్టర్స్ అరుస్తున్నారు. నేనొక్క క్షణం ఆలస్యం చెయ్యలేదు.

వెనకనించి బలంగా జానీని కిందికి నెట్టేశాను.

సుదీర్ఘమైన చావుకేకతో జానీ శరీరం నేలను తాకింది.

నేను తటాలున కింద బోర్లాపడుకుని బట్టలు చింపేసుకున్నాను, వొళ్ళు రక్కుకున్నాను, కళ్ళుమూసుకుని గట్టిగా మూల్గసాగాను—ఫెడాలున తలుపు తెరుచుకుంది. గడియ వూడి కిందపడింది.

7

ఓరగా కన్ను తెరిచి చూసాను.

ఇన్‌స్పెక్టర్స్ ఇద్దరూ రిసెప్షనిస్టుతో సహా లోనికి జొరబడారు.

"హే! మిస్టర్ కమల్! వాట్ హేపెండ్?" అర్చాడు శివనేశన్.

నేను కళ్ళు మూసుకుని మూల్గసాగాను. నా చేతిని బలమైన హస్తం పట్టుకుంది.

"కమాన్, బెడ్‌మీదికి చేరుద్దాం!" మళ్ళీ అన్నాడు శివనేశన్. వెంటనే మరో చెయ్యి నన్ను తాగింది. డేవిడ్,

శివ నేషన్‌లు నన్ను బెడ్ మీదికి చేర్చారు. నేనింకా అలాగే నటిస్తున్నాను.

"క్విక్! నీళ్ళు పట్టండి!" మళ్ళీ శివ నేషన్ గొంతు.

డేవిడ్ పరిగెడుతున్న అడుగుల చప్పుడు.

"కమల్!" నేషన్ నన్ను కుదిపాడు, "కమల్! కళ్ళు తెరవండి!"

"ఊం!" అన్నాను బాధగా.

"ఏం జరిగింది? ఎవరొచ్చారిక్కడికి? కమాన్ స్పీకప్!"

ఇంతలో నా ముఖంమీద నీళ్ళుపడ్డాయి చల్లగా. ఒక్క సారిగా కళ్ళు తెరవబోయి, జాగ్రత్తగా, నెమ్మదిగా తెరిచాను.

"నేనెక్కడ వున్నాను?" అస్పష్టంగా గొణిగాను— తెలివిలోకొచ్చిన మనిషి మొదటిసారిగా పలికే మాటలు.

సమాధానం లేదు.

పూర్తిగా కళ్ళు తెరిచి చూసాను. చెరోపక్క ఇన్‌స్పెక్టర్స్ కూచొని వున్నారు. ఎదురుగా రిసెప్షనిస్ట్ చేతులు కట్టుకుని నిలబడివున్నాడు, గాభరాగా చూస్తూ.

"వెల్, వెల్, కమల్! గాభరా పడకండి! నిదానించండి!" శివ నేశన్ అన్నాడు.

డేవిడ్ మంచినీళ్ళ గ్లాసందించాడు. కొద్దిగా లేచి తాగేశాను.

"వెరీగుడ్! ఇప్పుడు చెప్పండి, ఏం జరిగింది?" డేవిడ్ అడిగాడు.

నేను మరోసారి మూల్గి, వాళ్ళని పరీక్షగా చూసాను. థాంక్ గాడ్! వీళ్ళు నన్ను అనుమానించడం లేదు!

"ఇన్‌స్పెక్టర్, మీరు రాకపోతే...." ఆగిపోయాను.

నాకు ధైర్యం కలగలేదు.

"రిలాక్స్! ప్రశాంతంగా చెప్పండి."

"జానీ నన్ను చంపేసేవాడు."

నా మాటలు విని వాళ్ళు ఒకర్నొకరు చూసుకున్నారు.

"జానీ? ఎవరతను?"

"ఒక రౌడీ—ఖమ్మంలో వుంటాడు."

"ఇక్కడికెందుకొచ్చాడు?"

"నన్ను చంపడానికి!"

"ఎటు వెళ్ళాడు?"

"మీరిక్కడికి రావడంతోనే కిటికీలోంచి పారిపోయాడు."

డేవిడ్ తటాలున కిటికీ దగ్గరికెళ్ళి కిందికి చూసాడు.

మరుక్షణం వెనక్కి తిరిగి అర్చాడు: "ఓహ్, గాడ్! హీ ఈజ్ డెడ్!"

శివనేశన్ ఒక్క అంగలో కిటికీ చేరుకున్నాడు.

"వాట్! ఎలాపడ్డాడు?"

డేవిడ్ మళ్ళీ బయటికి తొంగిచూసి, "ఈ పైపు సహాయంతో కిందికి వెళ్ళాలనుకున్నాడు. కానీ పట్టుతప్పి పడిపోయివుంటాడు" అన్నాడు.

రిసెప్షనిస్ట్ కొయ్యబొమ్మలా నిలబడిపోయాడు.

"ఓ.కే. డేవిడ్, మీరు కిందికెళ్ళి జనాన్ని దూరంగా వుంచండి. నేను క్వార్టర్స్‌కి ఫోన్ చేస్తాను" శివనేశన్ వెనక్కి వచ్చి ఫోన్ అందుకున్నాడు.

రిసెప్షనిస్ట్‌తో డేవిడ్ బయటికి వురికాడు.

నేశన్ కాస్సేపు ఫోన్ చేసి మాట్లాడి రిసీవర్ పెట్టేశాడు. ఎర్రబడ్డ ముఖంతో ఆందోళనగా నన్ను చూసి, దగ్గరకొచ్చాడు.

"వెల్ మిస్టర్ కమల్, అసలిదేమిటో వివరంగా చెప్పండి!"

నేను ధైర్యం కూడదీసుకున్నాను.

"ఖమ్మంలో జానీతో నేను ఘర్షణపడ్డాను" అన్నాను.

నేశన్ నా పక్కన వచ్చి కూచున్నాడు.

"మీరు ఖమ్మం వెళ్ళినట్టు మీ బాస్ చెప్పారు. కానీ జానీ గురించి ఏమీ చెప్పలేదు!"

"ఆయనకి తెలియదు" అన్నాను.

"సరే, ఎందుకు ఘర్షణపడ్డారు?"

చెప్పాను. జానీతో నా ఘర్షణకి కారణమేమిటో, అదెలా ప్రారంభమై ఎలా అంతమైందో పూసగుచ్చినట్టు చెప్పాను.

ఉదయం మాధవి నాకు ఫోన్ చేసి, జానీ హాస్పిటల్ నుంచి తప్పించుకుని నా కోసం యిక్కడికి వచ్చినట్టూ, నన్ను జాగ్రత్తగా వుండమని చెప్పినట్టూ కూడా చెప్పాను. అందుకే ఇల్లు వదిలేసి ఈ రూం తీసుకున్నట్టూ, అయినా జానీ నేనెక్కడ వున్నానో తెలుసుకుని వచ్చినట్టూ, నా మీద కత్తితో దాడిచెయ్యగా నేను తప్పించుకుని శివ నేశన్‌కి ఫోన్ చేసినట్టూ, అతను వచ్చేవరకూ మా మధ్య తీవ్రపోరావటం జరిగినట్టూ, జానీ నన్ను గాయపర్చినట్టూ, చివరికి పోలీసులు రావడంతో కిటికీలోంచి పారిపోయినట్టూ చెప్పాను.

నేశన్ నిట్టూర్చాడు: "పూర్ ఫెలో! మిస్టర్ కమల్, మీరు అదృష్టవంతులు. బ్రతికిపోయారు. మీరు ఫోన్ చెయ్యకపోతే—"

"మీరు రాకపోతే వాడు నన్ను చంపేసేవాడు."

"వెల్. ఇక మర్చిపోండి" లేచాడతను, "డాక్టర్ని పంపిస్తాను. మీ పరిస్థితి చక్కబడ్డాక స్టేట్‌మెంట్ ఇవ్వండి."

"నో—నో—డాక్టర్ అవసరం లేదు!" అన్నాను ఘటుక్కున. "బలమైన దెబ్బలు తగల్లేదు. ఫరవాలేదు. మీరు వెళ్ళండి!"

అతనదోలా చూసి వెనుదిరిగాడు.

అప్పుడుగానీ నేను స్వేచ్ఛగా వూపిరి పీల్చగల్గాను.

నా ఎత్తు పారింది! జానీ నోరు మూయించాను! వాడ్ని చంపాను—హత్య చేశాను. అయినా చేసినట్టు నా కనిపించడంలేదు. ఇక నాకేమీ దిగులు లేదు....

ఒక గండం గడిచింది. నీటిపైకి తేలాను. మరో గండం వుంది—ఈతకొట్టి ఒడ్డుకి చేరుకోవాలి.

అక్కడ మాధవి నాకోసం నిరీక్షిస్తోంది.

8

తుఫాను గాలిలా లోనికి దూసుకవచ్చాడు నా బాస్.

"ఏయ్, కమల్! ఏమిటిదంతా? నువ్వేం చేస్తున్నావ్!"

అతని అరుపుతో నా గుండె దడ హెచ్చింది.

"ఏమీ....ఏమీ లేదు. బాస్!" అన్నాను ఆ తర్వాత ఏమనాలో తెలియలేదు. బలవంతంగా నవ్వాను.

బాస్ నా దగ్గరకొచ్చి, నా గెడ్డం కింద చెయ్యిపెట్టి ఎత్తి, కళ్ళలోకి తీక్షణంగా చూసాడు. అతనితో చూపులు కలపడం నా వల్ల కాలేదు. వెన్నులోంచి చలి పుట్టుకొచ్చింది.

చిన్నగా నవ్వాడు బాస్: "పూర్ బాయ్! నువ్వేమీ

చెప్పకు. నాకంతా తెలుసు."

నా నోరు పెగలేదు. అతని ఉద్దేశ్యం అర్థం కాలేదు.

"ఇన్‌స్పెక్టర్ చెప్పాడు. ఖమ్మంలో జానీతో కొట్లాడావట? నాకు చెప్పలేదేం? నీకు పిచ్చిపట్టింది! నిన్నక్కడికి పంపించింది రౌడీలతో తగవులాడుకోమనా? చూడు కమల్, సీరియస్‌గా వార్నింగ్ ఇస్తున్నాను."

"ఏమిటి బాస్?"

"ఇక ముందెప్పుడూ నువ్వు ఎవరితోనూ తగవు తెచ్చుకోకూడదు! అర్థమైందా?"

"మంచిది, బాస్" అన్నాను. "నా గురించి మీరు చాలా శ్రద్ధ తీసుకుంటున్నారు. బాస్ మీ ఋణం యెలా తీర్చుకోవాలి?"

"అలాంటి సెంటిమెంట్స్ మాట్లాడకు! మై బాయ్, నీ మీద నా కింత శ్రద్ధ యెందుకు! నువ్వెవరు? నా దగ్గర వుద్యోగివి. నేనెవర్ని? కోటీశ్వరుడ్ని! హహ! కోటీశ్వరుడ్ని!" పిచ్చిగా నవ్వాడతను.

అయోమయంగా చూసాను: "బాస్—?"

"మై బాయ్, నీకేం జరిగినా నేను సహించను. నువ్వు లేని నన్ను వూహించుకోడమంటే—"

"బాస్!"

"నాకు ఆప్తు లెవరున్నారు, కమల్?"

"ఊరుకోండి బాస్. అనవసరంగా కంగారు పడకండి! ఇప్పుడీ మాటలన్నీ ఎందుకు?"

బాస్ మంచినీళ్ళు తాగి, "నువ్వు నా సెక్రటరీ మాత్రమే కాదనీ, నీపై చాలా బాధ్యతలున్నాయనీ, తెలియజెప్పడానికి" అన్నాడు.

నేనతన్ని సూటిగా చూసాను, "బాస్ మిమ్మల్ని

అర్థం చేసుకోగలను. నీరజని పోగొట్టుకుని వంటరితనం ఎంత దుర్లభంగా వుంటుందో గ్రహించాను. బాస్, మీ కెవరూ లేరని నాకు తెలుసు. కానీ నేనేం చేయగలను? నేను మీ వుద్యోగిని. సామాన్యుడ్ని. మీకూ నాకూ యెలాంటి బంధమూ లేదు—"

"ప్లీజ్ ...." నా నోరు మూశాడతను. "అలా మాట్లాడకు! నీ గురించి నా భార్య ఏం చెప్పిందో తెలుసా? కమల్ ఎంతో నమ్మకస్తుడు. వినయవిధేయతలు గలవాడు. మనం ఏం పాపం చేసుకున్నామో గానీ, లేకపోతే ఈ వాళ మనకలాంటి కొడుకు వుండేవాడు...."

నా గుండెలు వేగంగా కొట్టుకున్నాయి.

"అవును. ఆమె చెప్పింది ఈ నాడు నిజమన్పిస్తోంది. ఇన్నేళ్ళుగా నా దగ్గర పని చేసిన వాళ్ళలో యెవరూ నన్ను ఆకట్టుకోలేకపోయారు—ఒక్క నువ్వు తప్ప. నా ఆత్మ నన్ను మోసం చెయ్యదు. అలాగే నిన్ను నమ్మడంలో మోసంలేదు కమల్!"

"చాలా థాంక్స్ బాస్. మీ నమ్మకాన్ని వమ్ము చెయ్యను."

"అందుకే నేనీ నిర్ణయంతీసుకున్నాను."

"బాస్? ఏ నిర్ణయం?"

బాస్ నిట్టూర్చాడు: "వెల్, కమల్. ఇప్పుడిప్పుడే ఏర్పడుతున్న పరిణామాల్నిబట్టి చూస్తే, నేను పోగొట్టుకునే దశ ప్రారంభమైందనిపిస్తోంది. నేనలసిపోయాను. విసిగిపోయాను. నాకు విశ్రాంతి కావాలి. మనశ్శాంతి కావాలి—నా ఐశ్వర్యం పోగొట్టుకున్నా ఫర్వాలేదుగానీ మనశ్శాంతి పోగొట్టుకోను! అందుకు నీ సహాయం కావాలి"

"ఏ సహాయమైనా చేస్తాను బాస్!"

"చేస్తావు. నువ్వు స్వార్థపరుడివి కావు. నాకు నువ్వు రెండే రెండు కోరికలు తీర్చు: నేను కళ్ళు మూసే సమయంలో నా ఎదురుగా వుండాలి! ఆ తర్వాత నా ఆత్మశాంతికోసం నా వారసత్వం స్వీకరించాలి."

"బాస్!"

నా పిడికిళ్ళు బిగుసుకుపోయాయి. విపరీతంగా వణక సాగాను. వూపిరి అందడంలేదు.

బాస్ చిన్నగా నవ్వాడు.

"ఇదే నా నిర్ణయం. నేటినుంచి నువ్వు నా వారసుడివి. ఏకైక వారసుడివి. అర్థమైందా? ఇకముందు ఇలాటి చిల్లర కాడీలతో కొట్లాడకుండా, సేఠ్ రంగూన్‌వాలా వారసుడిగా స్టేటస్ కాపాడుకో!"

నాలో ఇంకా చలనంలేదు.

బాస్ నా భుజం తట్టాడు.

"విష్యూ గుడ్ లక్, మై బాయ్! ఎంజాయ్ యువర్ సెల్ఫ్!"

ఆ తర్వాత వెనక్కి తిరిగి బయటికి అడుగులేశాడు.

అప్పటికి బాగా చీకటిపడింది.

సమయం ఎనిమిది గంటలైంది.

నా బాస్ వెళ్ళి అయిదు నిమిషాలైంది! అతి ప్రయత్నం మీద ఆందోళన మారం చేసుకుని మామూలు స్థితికి రాగల్గాను.

బాస్ నిర్ణయం కలవరపర్చింది. నమ్మశక్యం కావడం లేదు!

నేనతని వారసుడినా? ఆ అర్హత నాకుందా? నన్ను బాస్ ఎంత అమాయకంగా నమ్ముతున్నాడు! పిచ్చిబాస్

నువ్వు నిజంగా అమాయకుడివి!

సరే, ఇప్పటివరకు నేను చేస్తున్న పనులు బాగా నే వున్నాయి. నేను బాస్ ని బుద్ధిపూర్వకంగా మోసం చేయ బూనుకోలేదు. తప్పనిసరి పరిస్థితిలో చిక్కుకుని అలాటి ప్రయత్నం చేశాను. అయినా ఆ ప్రయత్నం తప్పించడానికి అవకాశం కోసం ఎదురు చూస్తూనే వున్నాను. నాకు నచ్చిన అవకాశం దొరికాక పశ్చాత్తాపం చెంది ఆ ప్రయత్నం మానుకున్నాను.

కాబట్టి, నేను బాస్ వారసుడిగా అర్హుడ్ని.

అయితే నేను మరొక పని చెయ్యవలసివుంది—ఈ డర్టీ బిజినెస్ లో శంకర్ తో నా బాంధవ్యం తెంచుకోడం.

అప్పుడు నేను నా బాస్ వారసుడిగా నైతికంగా అన్ని అర్హతలూ సంపాదించుకుంటాను.

నా కెలాటి అదృష్టం వరించపోతోంది!

నా బాస్ లక్షల ఆస్తికి వారసుడ్ని, మాధవి స్వచ్ఛమైన ప్రేమకు దాసుడ్ని!

ఇంతకంటే నాకేం కావాలి?

9

టైం చూసుకున్నాను. తొమ్మిదయింది.

ఇక బయలుదేరాలి. శంకర్ మీద నా ట్రిక్ ప్రయోగించి, నగ, ఫోటోలు వగైరా తెచ్చుకోవాలి. నా రక్తం పరుగులు తీసింది. జాగ్రత్తగా శంకర్ని బోల్తా కొట్టించగలనా? అతను నా బూటకపు మాటలకి లొంగుతాడా?

ఇప్పుడు నా భవిష్యత్ నేను శంకర్ ని హాండిల్ చెయ్యడం మీద ఆధారపడి వుంది. పటిష్టంగా తయారు చేసుకున్న నా పథకం విజయం సాధిస్తుందని నమ్మకం కలిస్తోంది.

గదికి తాళంవేసి బయటికి వచ్చాను. లిఫ్ట్‌లో కిందికి వచ్చి రిసెప్షన్‌లో చూశాను. ఓ ఇరవైమంది సోఫాల్లో కూచొని వున్నారు. నేను బయటికి దాటిస్తూ అనుమానం వచ్చి వెనక్కి తిరిగాను.

ఆ ఇరవైమందిలో ఒకడి కళ్ళు నా మీద వున్నాయి: తీక్షణమైన చూపులు. ఆ చూపుల్లో అనుమానం వుంది. అధికారం వుంది—అతను పోలీస్ డిటెక్టివ్.

అయితే నా మీద నిఘా వుందన్న మాట.

దేవరాజ్ ఎందుకీ నిర్ణయం తీసుకున్నాడు? జానీ వ్యవహారంలో నా మీద అనుమానం వచ్చిందా?

వీల్లేదు. నా స్టేట్‌మెంట్ ప్రతి అంశాన్నీ ఋజువు చేస్తుంది. వెనక్కి తిరిగి గబగబ బయటికి నడిచాను.

అతను నా వెనక వస్తున్నాడని నాకు తెలుసు. వెంటాడే డిటెక్టివ్‌లని వదిలించుకోడం కష్టం. ఇతను నా వెంట బాడీగార్డ్‌లా వస్తే నా పనికి అంతరాయం. వదిలించుకోవాలి. ఎలా?

ఆలోచిస్తూ బయటికివచ్చి ఆటో యెక్కాను. నా కారు ఆవరణలోనే వుంది. ఆటో కదిలాక దగ్గర థియేటర్‌కి వెళ్ళమని చెప్పాను. ఆటో వేగం పుంజుకున్న తరువాత చూశాను.

మరో ఆటో వెంటాడుతోంది.

తీవ్రంగా ఆలోచించాను. థియేటర్‌లో ఇతన్ని తిక మక పెట్టాలి. కానీ అది ప్రమాదకరమనిపించింది. నేను థియేటర్‌లో అతన్ని ఫూల్‌ని చేసి శంకర్ దగ్గర కెళ్తాను. నేను థియేటర్‌లో లేనని తెలియడానికి అతని కెంతో సమయము పట్టదు. అప్పుడు దేవరాజ్‌ని హెచ్చరిస్తాడు.

అప్పుడు—జానీ చావుతోనో లేక నా దొంగతనం

తోనో నాకు సంబంధముందని దేవరాజ్‌కి అనుమానము రావచ్చు.

వెంటనే మరో ఆలోచన వచ్చింది.

ఆటోని ఆపేయమన్నాను. ఆబిడ్స్‌లో ఒక హోటల్ ముందాగింది. దిగి ఫేర్ చెల్లించాను. ఆటో వెళ్ళిపోయాక హోటల్‌లో కెళ్ళాను. కాసేపటికి మిస్టర్ షాడో ఆటో దిగాడు.

ఇతన్నిప్పుడు వదిలించుకోవాలి.

నా ఆలోచన ఏమిటంటే, దేవరాజ్ నామీదెలాంటి నిఘా వుంచనని హామీ ఇచ్చాడు కాబట్టి, ఇపుడు సంజాయిషీ అడిగే హక్కు నాకుంది.

టెలిఫోన్ ఎత్తి నెంబర్ డయల్ చేశాను.

డిటెక్టివ్ లోనికొచ్చి టీ తాగుతున్నాడు.

అవతల దేవరాజ్ పలికాడు, "హల్లో ఎవరు?"

"నేను కమలాకర్‌ని, మిస్టర్ దేవరాజ్" గట్టిగా అన్నాను.

నా మాటలు వినబడి డిటెక్టివ్ ఉలిక్కిపడ్డాడు. నేను నవ్వుకున్నాను.

"యస్?" దేవరాజ్ అన్నాడు.

"నాకు బాడీగార్డ్ అవసరమని మీ కెవరు చెప్పారు?"

"ఓహ్, ఇన్‌స్పెక్టర్ ఇంద్రజిత్ గురించా?" దేవరాజ్ అడిగాడు.

"అతని పేరు నాకు తెలియదు."

"నేనే నియమించాను."

"ఎందుకు?"

"మీ రక్షణకోసం."

"నాకు రక్షణ ఎందుకు?"

"మేం జానీ కేసులో కొన్ని వివరాలు సంపాదించాం. ఖమ్మంలో వాడి అనుచరులు లేరట. అక్కడికి వచ్చి వుంటారు. మీ కారణంగా వాడు చచ్చాడు. ఇక వూహించండి, మీకు రక్షణ ఎందుకో?"

తేలికపడ్డాను, "ఆల్ రైట్ సర్. నా రక్షణ నేను తీసుకుంటాను. అతన్ని రప్పించుకోండి!"

"మీరెక్కడ వున్నారు?"

"పిక్చర్ కి వెడుతూ దారిలో...."

"మీరు రాత్రిపూట బయట తిరగడం మంచిదికాదు!"

"నాకేమీ కాదు. జానీ అనుచరులిక్కడ లేరు."

"మీకెలా తెలుసు?"

"ఖమ్మంలో వాళ్ళని కొట్టినప్పుడే పారిపోయారు. ఇక్కడికి రాలేదని నా అనుమానం."

"వెల్, అతను మీతో పిక్చర్ కి రావడం అభ్యంతరమా?"

నేను డిటెక్టివ్ ని చూశాను: నన్నలాగే చూస్తున్నాడు.

"పిక్చర్ కెళ్ళేది ఆనందం కోసం. పక్కన పోలీసు వుంటే ఎలా లభిస్తుంది? రప్పించుకోండి!"

"ప్రజల్ని రక్షించడం మా బాధ్యత. సరే, మీకు భయం లేనప్పుడు మేం విచారించడం అనవసరం. అతన్ని క్కడికి రమ్మనండి!"

ఫోను పెట్టేసి డిటెక్టివ్ వేపు నడిచాను.

నేను పిడికిలి బిగించడం చూసి గాభరాగా లేచి నిలుచున్నాడు.

"కమీషనర్ పిలుస్తున్నారు వెళ్ళండి!"

"వాట్!"

"గెటవుట్!"

మారు మాట్లాడకుండా అతను వెనుదిరిగి బయటకెళ్ళి పోయాడు. సిద్ధంగావున్న ఆటోయెక్కి కూచున్నాడు. నేను గబగబ అతని దగ్గరకెళ్ళి అడిగాను, "వెళ్తారా? మిమ్మల్ని పాడ్రాప్ చెయ్యమంటారా?"

"అవసరంలేదు — వెళ్తాను." అతని ముఖం కంది పోయింది.

ఆటో కదిలింది.

నా ధైర్యానికి ఆశ్చర్యం వేసింది. అతను యూనీ ఫాంలో వుంటే ఇలా మాట్లాడేవాడ్ని కాను!

మరో ఆటోయెక్కి శంకర్ అడ్రస్ చెప్పాను.

ఆటో బయలదేరాక రెండు మూడుసార్లు వెనక్కి తిరిగి చూశాను. నన్నెవరూ వెంటాడ్డంలేదు.

పంజగుట్ట చేరుకున్నాక మెయిన్ రోడ్ మీద దిగి, ఫేర్ చెల్లించాను. ఆ తర్వాత శంకర్ ఇల్లువున్న వీధిలోకి నడిచాను—నా గుండెలు వేగంగా కొట్టుకుంటోండగా....

10

శంకర్ తలుపుతీసి ఆశ్చర్యంగా చూశాడు:

"కమల్! ఏమిటిలా వచ్చావ్?"

అదోలా నవ్వాను. ధైర్యం కూడదీసుకున్నాను:

"శంకర్! ఎమర్జెన్సీ! కొన్ని ముఖ్యమయిన విషయాలు అత్యవసరంగా మాట్లాడాలి!"

అతను అనుమానంగాచూసి, "లోనికిరా!" అన్నాడు.

నేను లోనికి వెళ్ళాను. శంకర్ తటాలున తలుపుమూసి గడియ పెట్టాడు. నన్నుచూసి, "కూచో, నిన్నెవరూ వెంటాడలేదుకదా?" అన్నాడు.

"వదిలించుకుని వచ్చాను" అన్నాను కూచొని.

శంకర్ నా ఎదురుగా కూచొని జేబులోంచి బటానీలు తీశాడు: "ఏమిటి సంగతి?"

నేనతన్ని సూటిగాచూచి, ఎలా ప్రారంభించాలా అని ఆలోచించాను.

ఆ తర్వాత అన్నాను, "శంకర్, పరిస్థితి ఇప్పుడు నీ చేతిలోనూ, నా చేతిలోనూ లేదు—పూర్తిగా యెదురు తిరిగింది."

అతను ముందుకు వంగాడు తటాలున, "ఏమిటి నువ్వు అనేది?"

"జానీ ప్రవేశంతో మన ప్లాను పటాపంచలయిందని నీకు తెలుసు. ఇప్పుడు మనం గుడ్ బై చెప్పకపోతే, పీకలకి చుట్టుకుంటుంది. అందుకే ఒకపని చేశాను" అన్నాను.

"ఏం చేశావ్?"

"చెప్తాను—శంకర్, రంభ విషయంలో నీవల్ల నాకు ప్రమాదంలేదు. కానీ పోలీసులవల్ల ఎప్పటికయినా వుంది. ఏ నేరమూ దాగదని గ్రహించు. నా స్టేట్ మెంట్ పోలీసులకి అబద్ధాల పుట్టలా తోస్తోంది.

దేవరాజ్ కి నామీద అనుమానం వచ్చింది. ఈ కేసుని ఇంతా లోతుగా తవ్వి మిస్టరీ తెలుసుకుంటాడు. పొరబడకు! దేవరాజ్ ఏ కేసు చేబట్టినా సక్సెస్ అయి తీరుతుంది. రంభహత్య ఇవాళ కాకపోయినా రేపైనా బైట పడుతుంది. అప్పుడు నువ్వుకాదు కదా, దేవుడుకూడా నన్ను రక్షించలేడు!"

శంకర్ ముఖంలో రంగులు మారుతున్నాయి. బటానీలు అవతలికి విసిరి, "అందుకేం చేశావ్?" అనడిగాడు.

"చెప్తాను—రంభ హత్య బయటపడుతున్న భయం ఒకటి, నా బాస్ కి ద్రోహం చేస్తున్నానన్న భయం

ఒకటి—ఈ రెండూ కలిసి నన్ను ఈ నిర్ణయానికి పురి గొల్పాయి. ఎలాటి శిక్ష అనుభవించడానికైనా సిద్ధపడ పడతాను గానీ బాస్‌కి ద్రోహంచేసి బ్రతకలేను. నాలో గిల్టీ కాంప్లెక్స్ ఏర్పడింది. అందుకే నేను బాగా ఆలో చించి నిశ్చయానికి వచ్చాను—గుట్టు చప్పుడు గాకుండా మన ప్లాన్‌కు గుడ్‌బై కొట్టి క్షేమంగా బయటపడాలి!"

శంకర్ మాట్లాడలేదు.

నేను మళ్ళీ అన్నాను, "ఈ బిజినెస్‌నుంచి క్షేమంగా బయట పడేందుకు నేనొక మార్గం కనిపెట్టాను. పథకం వేసాను. ఆ పథకంవల్ల హత్య బయటపడదు. దొంగతనం పట్టుబడదు. నగ తిరిగి యథాస్థానంలో వుంటుంది. రంభ ఆత్మహత్య చేసుకున్నట్టు రుజువవుతుంది" అని, నేను రంభ గొంతుతో రికార్డ్ చేసిన టేప్ గురించీ, దాని వుప యోగం గురించీ వివరించి చెప్పాను.

శంకర్ నోరు తెరిచిపెట్టి, కదలిక లేకుండా ఆశ్చ ర్యంగా విన్నాడు.

"ఈ పథకాన్ని నువ్వంగీకరించకపోతే మనిద్దరి నాశ నము తప్పదు!" అన్నాను చివరికి.

"ఎలా?" అనిమాత్రం అనగలిగాడు శంకర్.

అతన్ని సరిగ్గా హాండిల్ చేస్తున్నానని నాకు నమ్మకం కుదిరింది.

"ఈ పూర్తి వ్యవహారం గురించి నేనొక ఉత్తరం రాసాను. దానితోపాటు నువ్వు ఖున్నుంలోతీసిన ఫోటో కూడ జతపరిచాను. ఆ ఫోటో నువ్వు తీసినట్టూ, నన్ను బ్లాక్‌మెయిల్ చేసి నగ అపహరించినట్టు....వివరంగా వ్రాసాను."

"వ్రాసి ఏం చేసావ్?" ఈసారి అతని ముఖంలో కోపం కనిపించింది.

"నా ఫ్రెండ్ దగ్గర దాచాను" అన్నాను, "నువ్వు నా మాటలంగీకరించి, ఇద్దరి క్షేమం దృష్టిలో వుంచుకుని, ఆ నగ తిరిగి నాకిస్తే ఎలాంటి ప్రమాదమూ వుండదు."

"లేకపోతే?"

"ఆ ఉత్తరం పోలీసులకి చేరుతుంది. ఇద్దరం నాశనమవుతాం."

"ఆగు! ఆ ఫోటో నువ్వు నాశనం చెయ్యలేదా?"

"లేను. ఎందుకైనా పనికివస్తుందని వుంచుకున్నాను."

శంకర్ ముఖం ఉద్రేకంతో యెర్రబడుతోంది. నన్ను అసహ్యంగా, హేళనగా చూసాడు.

"అయితే నువ్వు చాలా స్వల్ప విషయాలకి భయపడి ఈ నిర్ణయం తీసుకున్నావన్న మాట!"

తలూపాను. "అవును, పుట్టుకనుంచీ ధైర్యంలేదు నాకు. నిన్నుచూసి ఏర్పడింది—కృత్రిమంగా. నిజానికి నేను పిరికివాడ్ని—జానీ అన్నట్టు!"

"ఓ....అలాగా....నువ్వు పిరికివాడివి కాబట్టి యీ ప్లానుకి గుడ్‌బై చెప్పావా?"

"అవును, శంకర్."

ఫకాలున నవ్వాడతను: "కానీ—నువ్వు ఫూల్‌వి! ఆ ఫోటో నేను తీసినట్టు రుజువేమిటి?"

"దానిమీద నీ వేలిముద్ర లుంటాయి."

శంకర్ ఉలిక్కిపడ్డాడు: "ఆ నమ్మకంతో ఈ సాహసానికి పూనుకున్నావా! వెరీగుడ్! అయితే నువ్వు చాలా పొరబడ్డావ్!"

నేననుమానంగా చూశాను, "యెలా?"

"ఆ ఫోటోతో నేను బ్లాక్ మెయిల్ చేసింది డబ్బు కోసమంటాను-నువ్వేమంటావు?" అన్నాడతను తాపీగా.

"కాదు—నగ కోసమంటాను" అన్నాను.

"ఎలా నిజువు చేస్తావు?" మళ్ళీ నవ్వాడు. "నువ్వొత్త ఫూల్ వి! ఇడియట్ వి! జానీదగ్గర ఫోటోలున్న విషయం జ్ఞాపకముందా?"

"ఉంది."

"అయితే వాడిప్పుడేం చేస్తాడో తెలుసా? మోసం చేసినందుకు వాటిని పోలీసులకి పంపిస్తాడు!"

"పంపనీయ్, శంకర్. ఏమవుతుంది?"

"పిచ్చివాడా! ఏమవుతుందో తెలీదా? రంభ హత్య బయటపడుతుంది! ఆ ఫోటోలు నిన్ను హంతకుడ్ని చేస్తాయి!"

పకపక నవ్వాను: "అలాగని నువ్వనుకుంటే, నా కంటే పెద్ద ఇడియట్ వి నువ్వే! ఆ ఫోటోలు నన్ను హంతకుడ్ని చెయ్యవు."

"ఎందుకు చెయ్యవు? ఆ ఫోటోల్లో నువ్వేమీ ట్రిక్కులు చేయలేదు!" అరిచాడతను.

"ఐనా చెయ్యవు!" అన్నాను కచ్చితంగా.

శంకర్ ఉద్రేకాన్ని అదుపులో వుంచుకున్నాడు, "చూడు కమల్, ఏమిటి నీ ఐడియా?"

"శంకర్, నేను పిరికివాడినే గాని పిచ్చివాడ్ని కాను. నాకు బుర్ర వుంది. నీకు లేదు. ఆ ఫోటోలుతీసి నువ్వు పెద్ద పొరపాటు చేసావు. దాని ఫలితం నువ్వే అనుభవిస్తావు!"

"వెల్! బెదిరింపులు మాని నీ బుర్ర కేం తట్టిందో చెప్పు!"

నేను కాస్సేపాగి చెప్పాను: "ఆ ఫోటోల్లో వీక్ పాయింట్—అతి సామాన్యమైన పాయింట్. కామన్ సెన్స్వున్న ప్రతివాడికీ తడుతుంది. ఆ ఫోటోలు నువ్వు పగలు తీసివుంటే, ఆ పాయింట్ దొరికేదికాదు. రాత్రి తీశావు, నువ్వే దొరికిపోయావు...."

"సరె, సరే....అదేమిటో చెప్పు."

"రంభని నేను హత్యచేశా ననుకుందాం. శవాన్ని పాతి పెడుతున్నప్పుడు నువ్వు ఫోటోలు తీశావనుకుందాం. అది రాత్రి సమయంకాబట్టి కేమేరాకి ఫ్లాష్‌గన్ అమర్చకుండా తియ్యలేవు. అంతేనా? కెమేరా క్లిక్‌మనగానే ఫ్లాష్‌గన్ తళుక్కుమంటుంది. జిగేలుమని కళ్ళుచెదిరే మెరుపు వెలువడుతుంది. అంతేనా?"

"అవును!" ఆందోళనగా అన్నాడతను.

"రాత్రిపూట ఒకమనిషి శవాన్ని రహస్యంగా పాతి పెడుతున్నప్పుడు యెన్ని ఫోటోలు తీసే వీలుంటుంది? ఒకే ఒక్క ఫోటో! ఎందుకు? ఆ ఒక్క స్నాప్‌వల్ల వెలువడ్డ ఫ్లాష్‌కి అతను బెదిరిపోయి పారిపోతాడు కాబట్టి. అంతేనా?"

"అవును....అవును...."

"వెరీగుడ్! ఐతే నువ్వు నేను శవాన్ని పాతి పెడుతున్నప్పుడు మూడు ఫోటోలు తీసావు. ఇదెలా సాధ్యం? మూడుసార్లు ఫ్లాష్‌బల్బ్ వెలిగినా, నే నదరకుండా బెదరకుండా, పనిపూర్తి చేసానా? గాడ్! ఆ సమయంలో నా మెదడు అంత మొద్దుబారిందా!"

పకపక నవ్వాను.

శంకర్ గాభరాగా చూస్తున్నాడు, చెమటలు కక్కుతూ.

"కాబట్టి—ఆ ఫోటోలు నన్ను వుపయోగించి బలవంతంగా నువ్వు తీశావని పోలీసులు భావిస్తారు. అంటే హత్య నువ్వు చేసావన్న మాటేకదా?—"

నా మాటలు పూర్తికాకుండానే శంకర్ తటాలున లేచి వెనక గదిలోకి వురికాడు. నన్ను పట్టించుకోకుండా శంకర్, వణుకుతున్న చేతులతో సేఫ్ తెరిచాడు.

సేఫ్‌లోంచి నెగటివ్స్, ఫోటోలు తీసాడు.

నేను ఆశ్చర్యపోయాను. వాటిని ఇక్కడే పెట్టి ఫ్రెండ్ దగ్గర దాచానని అబద్ధం చెప్పాడు!

ఫోటో లెక్కడ దాచినా శంకర్ ఈ దెబ్బతో బయటికి తీసాడని నాకు తెలుసు! ఈ నమ్మకంమీదే యీ పథకం తయారు చేసాను.

శంకర్ ఆ ఫోటోల్ని మార్చిమార్చి చూస్తున్నాడు.

విపరీతంగా వణకడమేగాక, చెమటలు కక్కుతూ వున్నాడు.

"జాగ్రత్తగా చూడు! పాయింట్ దొరికిందా?"

"ఓ.హో, డామిట్!" నిస్సహాయంగా అన్నాడు.

"బ్యాక్ గ్రౌండ్ ఆ విషయం నిరూపిస్తుంది. ఫ్లాష్ గన్ శక్తి మేరకు పరిసరాలమీదకు వెలుగుపడింది. ఆ తరువాత నల్లగా చీకటిగావుంది—కాబట్టి ఇవి రాత్రి తీసిన ఫోటోలు" అన్నాను.

"వీటిని నాశనం చేస్తాను!" అరిచాడతను.

నే నభ్యంతరం చెప్పలేను. అగ్గిపుల్లగీసి నెగటివ్స్‌తో సహా ఫోటోల్ని తగులబెట్టాడు. నేనా మంటనుచూస్తూ

నిట్టూర్చాను. ఈ వ్యవహారంలో నన్ను పట్టిచ్చే ఆధారా లన్నీ నాశనమయ్యాయి.

ఐతే, నేను జానీదగ్గర సంపాదించిన ఫోటోలుమాత్రం జేబులోనే వున్నాయి. ముందు జాగ్రత్తకోసం దేని కయినా పనికి వస్తాయని దాచుకున్నాను.

మంట ఆరిపోయాక బూడిద మిగిలింది. కాలిన నెగ టివ్ ముద్దగామారి వింత వాసనవేస్తోంది.

శంకర్ ముఖంలో ఆందోళన ఇంకా తగ్గలేదు.

నేను నవ్వుకున్నాను.

11

"ఐతే, జానీదగ్గర వున్న ఫోటోల్ని యేం చేస్తావు శంకర్?" అడిగాను.

"వాడి దగ్గరికెళ్ళి తీసుకుంటాను" కసిగా అన్నా డతను.

మళ్ళీ నవ్వాను, "వాడి దగ్గరకు నువ్వు వెళ్ళలేవు. వాడు—మరో లోకంలో వున్నాడిప్పుడు."

"ఏమిటీ?"

"చచ్చిపోయాడు. నేనే చంపాను."

"నీకు పిచ్చిపట్టింది! ఎందుకు చంపావ్?"

"మన రక్షణకోసం! ఆ ఫోటోల కోసం!"

"నమ్మను! నువ్వు వాడ్ని చంపలేవు!"

"సరే, నమ్మాలనుకుంటే హోటల్ కంపాలాకి ఫోన్ చెయ్యి!"

శంకర్ నన్ను తీక్షణంగా, ఆ తర్వాత భయంగా చూసి, నిస్సహాయంగా కుర్చీలో కూలబడ్డాడు.

నేను తృప్తి చెందాను.

"వాడ్ని యెలా చంపావు? హత్య బయట పడితే?" అడిగాడతను, పూడుకపోయిన కంఠంతో.

"హత్య పబ్లిగ్గా పోలీసులకి తెలియజేసి మరీ చేసాను. కానీ, అది హత్య అని యెవరూ తెలుసుకోలేరు!"

"ఓహ్! నిన్ను—నీ ఉపాయాల్నీ చూస్తోంటే నాకు భయమేస్తోంది!" కళ్ళు మూసుకుని తెరిచాడు శంకర్, "జానీ హత్య హత్య యెందుకు కాదు?"

నేను వివరించి చెప్పాను. ఆ ఫోటోలకోసం జానీని యెలా నా వలలో రప్పించి బిగించానో, యెలా నోరు మూయించానో, విపులంగా చెప్పాను. ఆ తర్వాత పోలీసులకి ఇచ్చిన స్టేట్ మెంట్ చెప్పాను.

"గాడ్! నువ్వు నాకంటే దుర్మార్గుడివి! నాకంతా ఇప్పుడర్థమవుతోంది! జానీకి ఆ ఫోటోలెందు కిమ్మన్నావో బోధపడింది! మమ్మల్ని మోసగించి వదిలించుకోడానికి ప్రాణాలకి తెగించి నువ్వీ నాటకమాడావు!"

"అవును, నాది నాటకం. పరిస్థితులు నన్ను నటింపజేస్తున్నాయి."

"ఆ ఫోటోలు ఇప్పుడెక్కడున్నాయి?"

"అదే పుత్తరంలో" అని టైం చూసుకున్నాను. "కమాన్ శంకర్, ఇప్పుడు అసలు విషయానికి వద్దాం. నేనిక్కడికి వచ్చి అరగంట దాటింది. మరో అరగంటలో నా ఫ్రెండ్ దగ్గిరికి చేరుకోవాలి. లేదా అతను ఆ వివరాలు పోలీసులకు అందజేస్తాడు."

"ఓహో! రక్షణ యేర్పాట్లు చేసుకుని వచ్చావన్నమాట!"

"అవును: ప్రతిమనిషికీ తనని రక్షించుకునే హక్కు వుంది."

శంకర్ నవ్వాడు. పేలవమైన నవ్వు.

"ఆల్ రైట్, పరిస్థితి అర్థమైంది. ఆ ఫోటోలతో పోలీసులు నువ్వు హంతకుడివి కావని నిర్ణయిస్తారు. మరి నేనెలా హంతకుడ్ని అవుతాను?" అడిగాడతను.

"ఆ ఫోటోలు నువ్వు తీశావు కాబట్టి. ప్రతి ప్రింటు మీదా నీ వేలిముద్రలుంటాయి కాబట్టి."

"ఓహ్, అవును! ఇప్పుడు నేనా నగ నీకివ్వకపోతే ఆ వుత్తరం పోలీసులకి చేరుతుందన్నమాట?"

"అవును."

"అప్పుడేమవుతుంది?"

"నువ్వు హంతకుడవుతావు. నేను దొంగనవుతాను. ఇద్దరం జైల్లో కూచుంటాం. జీవితాంతం కూచునేది నువ్వు. అందువల్ల మనిద్దరం క్షేమంగా బయటపడాలంటే ఆ నగ నాకిచ్చేస్తే చాలు! ఇకముందు యెలాంటి భయాలూ వుండవు. నగ తిరిగి బాస్ కందేలా చేసి రంభ ఆత్మహత్య చేసుకున్నట్టు నమ్మిస్తాను. హత్య నీ మెడకు చుట్టుకోకుండా చేస్తాను."

"అలాగా? నన్ను రక్షించడానికి ఈ పథకం వేశావా? మంచిది కమల్. అలాగే కానివ్వు. నీ పథకంలో నువ్వు గెలిచావు. నా పథకంతో నేను ఓడిపోయాను. ఓటమి! నా వృత్తిలో ఇంతవరకు నేను ఓటమి చవిచూడలేదు! నువ్వు పిరికివాడివని తెలీక నీ మీద పథకం అల్లి నేను ఫూల్ నయ్యాను! చిత్తుగా ఓడిపోయాను!"

"సమయం మించిపోతోంది. నగ ఇలా ఇవ్వు."

శంకర్ లేచి నిలబడ్డాడు. అతని ముఖం చూసాను.

అవమానంతో ఎర్రబడింది. నా చేతిలో ఓడిపోయినందుకు అతను సగం చచ్చిపోయాడు.

"అవును కమల్, అన్నిటికీ సమయం మించిపోతోంది" అని సేఫ్ దగ్గరికి కదిలాడతను. నేను జాగ్రత్తగా గమనించాను.

"ఆ నగ నీ కిచ్చేస్తాను" సేఫ్‌లో ఒక అర తెరిచి ప్లాస్టిక్ కవరు బయటికి తీసాడు. దాన్ని ఓ సారి చూసి నాకు చూపించాడు. నా బాస్ నగ! లైటు వెలుగులో వజ్రాలు కన్నులు మిరుమిట్లు గొలుపుతున్నాయి!

కళ్ళు మూసుకుని తెరిచాను.

శంకర్ దాన్ని ముద్దుపెట్టుకుని బలహీనంగా నవ్వాడు.

"ఈ నగ నాకు దురదృష్టాన్ని తెచ్చింది. నన్ను అంతిమ దశకి చేర్చింది. నా ఓటమికి కారణమైంది. నా ధైర్య సాహసాలకి సవాలుగా నిలిచింది.... దీన్ని జయించలేను. దీని శక్తి అతీతమైనది. తీసుకో కమల్, తిరిగి నీ బాస్ కందించి క్షేమంగా వుండు!"

ఆ నగ అందుకున్నాను. ఇదంతా కలో, నిజమో అర్థం కాలేదు.

శంకర్ నేను చూడకుండా సేఫ్‌లోంచి రివాల్వర్ తీసాడు.

దాన్ని చూసి నా ప్రాణాలెగిరిపోయాయి.

పళ్ళు బిగబట్టి అన్నాను, "శంకర్, ఏం చేస్తున్నావ్?"

"నిన్ను చంపే పిచ్చిపని చెయ్యడంలేదు. నేను పిరికి వాళ్ళని చంపను! బుద్ధి చెప్తాను."

"అంటే?" నా నాలిక తడారి మాటలు సరిగా రాలేదు.

"నిలాంటి పిరికివాడు నా ఫోటో మోండటం నీ దుర దురదృష్టమైతే, నీ గట్స్‌ని నేను తప్పుగా అంచనా వేసుకోడం నా దురదృష్టం. ఊహించని విధంగా ఒక పిరికివాడి చేతిలో చిత్తుగా ఓడిపోయి ఎలా బ్రతకగల ననుకున్నావు? ఓటమి అంగీకరించే పరిస్థితి ఏర్పడినప్పుడు, చావును స్వీకరించాలని నేనీ వృత్తిని చేపట్టినప్పుడే ఒట్టు వేసుకున్నాను...."

నా గుండె దడదడలాడింది. విసురుగా రివాల్వర్ లాక్కోబోయాను.

"నో, మై ఫ్రెండ్! గుడ్ బై!" శంకర్ నా చెయ్యి విదిల్చికొట్టాడు.

నేను వెనక్కి తూలి నిలదొక్కుకునేంతలో—శంకర్ నేను స్వప్నంలో కూడా వూహించని దారుణం చేసాడు.

కళ్ళు గట్టిగా మూసుకుని, రివాల్వర్ నుదుటికానించి ట్రిగ్గర్ లాగాడు. గుండెల్ని తూట్లుపొడిచే శబ్దంతో పరిసరాలు ప్రతిధ్వనించాయి. జివ్వుమని తలలో ఏర్పడ్డ రంధ్రం నుంచి రక్తం వెలువడి నా ఛాతీమీద చిమ్మింది. ఆ తర్వాత అతని చేతిలో రివాల్వర్ పట్టుతప్పి ఖణేలుమని నా కాళ్ళదగ్గర పడింది. శంకర్ యేదో గొణుగుతూ టేబిల్ మీద పడి, ఆ తర్వాత జారి కింద బోర్లాపడ్డాడు.

హఠాత్తుగా వీధిలో కలకలం బయలుదేరింది....

జనం అరుస్తూ పరిగెడుతున్నారు. నాలో చలనంలేదు! వీధిలో జనమంతా ఇంటిముందు చేరి కేకలు వేస్తూ, శక్తికొద్దీ తలుపులు బాదుతున్నారు.

నేనలాగే నిలబడి వున్నాను....

నా చేతిలో నగ, కాళ్ల దగ్గర రివాల్వర్ వున్నాయి.

12

అసిస్టెంట్ కమీషనర్ దేవరాజ్ ముఖం ఆందోళన వల్లనో, లేక ఊహించని పరిణామం వల్లనో పాలిపోయి వుంది. జీవంలేని కళ్ళతో చూస్తూ, గెడ్డంకింద చెయ్యి ఆనించి, ఏదో తీక్షణంగా ఆలోచిస్తున్నాడు....

అతని ఎదురుగా టేబిల్ పైన నగ, రివాల్వర్ నా జేబులో దొరికిన ఫోటోలూ వున్నాయి. నా చెరోపక్క కూచున్న ఇన్ స్పెక్టర్స్ కళ్ళు వాటిపైన నిశ్చలంగా వున్నాయి.

ఆఫీసులో మూడు ఫ్యాన్లు గాలి విసురుతున్నా, నాకు సరిపోవడంలేదు. నా శరీరం విపరీతమైన చెమటపట్టి, భరింపరాని వాసనవేస్తోంది. నా తెల్లటి పాలిస్టర్ షర్టు మీద ఎర్రటి శంకర్ రక్తం మరకలు క్రమంగా నల్లబడుతున్నాయి. నేనిప్పుడేదీ ఆలోచించడంలేదు. మొద్దుబారిన మెదడుతో తటస్థంగా కూచున్నాను.

బయట చిమ్మచీకటి — లోన నరాల్ని పిండేసే నిశ్శబ్దం.

క్షణాలు, నిమిషాలు దొర్లిపోతున్నాయి.... కాస్సేపటికి నేనీ నిశ్శబ్దాన్ని భరించలేనని గ్రహించాను. అసహనంగా కదిలి దేవరాజ్ ని చూసాను. ఇప్పుడతని కళ్ళు నా ఛాతీ మీద రక్తం మరకల్ని చూస్తున్నాయి.

"సర్ —" అన్నాను, అతికష్టంమీద గొంతు పెగిల్చి. ఆ తర్వాత ధైర్యం కూడదీసుకుని, "ఇంకెంత సేపు?" అన్నాను.

దేవరాజ్ కళ్ళు నా ముఖంమీద పడ్డాయి: అసహ్యించుకుంటున్న చూపులు! తల వంచుకున్నాను.

"నీ బాస్ వచ్చేవరకు."

అతని మాటలు విని అదిరిపడ్డాను.

"నా బాస్! ఆయనెందుకు, సర్?"

"మేం ఆయనతో మాట్లాడాలి. ఆయన లాయర్‌తో వస్తున్నాడు."

కొన్ని క్షణాలవరకు నాకు వూపిరాడలేదు!

"సర్! నా గురించి బాస్‌కి చెప్పారా? ఓహ్.... యెందుకు చెప్పారు!" కుడిచేత్తో నుదుటిమీద కొట్టుకున్నాను.

దేవరాజ్ కఠినంగా చూసాడు: "చూడు మిస్టర్! నువ్వు ఆడిన నాటకం, కూసిన కూతలూ చాలు! నోరు మూసుకుని నీ బాస్ వచ్చేవరకు కూచో!"

నా కేడుపు ముంచుకొచ్చింది.

"కానీ-సర్-ఈ సంగతి విని....ఆయన...ఎలా రియాక్ట్ అయ్యాడు?"

"ప్లీజ్, షటప్!" కసిరాడతను.

శివనేశన్ కల్పించుకున్నాడు. "మిస్టర్ కమల్, మీ బాస్‌కేమీ కాలేదు. క్షేమంగా వున్నాడు. ఈ సంగతి విని ఫకాలున నవ్వాడు! నమ్మలేదు, తెలుసా? మిమ్మల్ని ఫూల్స్ అన్నాడు! మీరలాంటి పని చెయ్యరన్నాడు— మీ మీద ఆయనకెంత విశ్వాసం వుందో మీకు తెలీదు. ఆయన వచ్చేవరకు వేచి చూడండి."

తేలిగ్గా వూపిరి వదిలాను. బాస్ ఎలాంటి షాక్‌కి గురి కాలేదు. అదే చాలు! కాని నన్నెంత అమాయకంగా నమ్ముతున్నాడు!

మళ్ళీ దేవరాజ్‌తో అన్నాను: "సర్, నా బాస్

లాయర్‌తో యెందుకు వస్తున్నాడు? నన్ను రక్షిస్తాడా!" ఫకాలున నవ్వాను. "పిచ్చి బాస్! నన్నెవరూ రక్షించలేరు! నేను రంభని చంపాను-జానీని చంపాను-చివరికి శంకర్ని చంపాను! ఎందుకో తెలుసా? దానికోసం! ఆ నగకోసం!"

"షటప్, మాట్లాడకు!"

"నన్ను తక్షణం లోనికి తొయ్యండి, సర్!"

"నోర్మూయి! నీ బాస్ లాయర్‌తో వచ్చేవరకు నోరు విప్పకు!"

నేను వూరుకోలేదు: "లాయర్! ప్రపంచంలో ఏ లాయర్ నన్ను రక్షిస్తాడు! సర్! నా మీద మీరింత దయ చూపడం మంచిది కాదు! మీ దయకి కారణం నా బాస్ పలుకుబడి కావచ్చు. కానీ ఇప్పుడు-నా బాస్‌తో నాకెలాటి సంబంధమూ లేదు! మీరెంత దయ చూపినా నాకు జైలుశిక్ష తప్పదు సర్! సర్, చిన్నప్రశ్న: నా కన్నేళ్ళు శిక్ష పడుతుంది?"

"యూ బ్లడీ బాస్టర్డ్!" దేవరాజ్ అర్చాడు అసహనంగా, "కీప్ యువర్ మౌత్ షట్!"

డేవిడ్ నన్ను కోపంగా చూసాడు. అతనేదో అనబోయేంతలో నేనే అన్నాను: "నాకు కొన్నేళ్ళు జైలు శిక్ష సరిపోదు. మీకు తెలుసా? నేను పరువుకోసం ప్రాకులాడి ఇందరి ప్రాణాలు తీసి పీకలమీదికి తెచ్చుకున్నాను. నా పరువు తిరిగిరాదు. నన్ను ఉరితియ్యండి!"

దేవరాజ్ విసురుగా చెయ్యెత్తి నా చెంప ఛెళ్ళుమనిపించాడు.

"గెట్ దిస్ బిచ్ అవుటాఫ్ హియర్!"

అతని అరుపు విని ఇన్‌స్పెక్టర్స్ ఛటుక్కున లేచి, నన్ను చెరో రెక్క పుచ్చుకుని బయటికి లాక్కెళ్ళారు.

"మీరు పిచ్చిగా వాగుతున్నారు!" ఆరోపించాడు డేవిడ్.

"ఏమిటి? నేను నేరస్తుడ్ని కానా?"

"కమీషనర్ మరోవిధంగా ఆలోచిస్తున్నారు. ఈ కేసులో కొన్ని సంఘటనలు మీకు విరుద్ధంగా వున్నాయి."

నేను మాట్లాడలేదు.

విరుద్ధంగావున్నా, అనుకూలంగావున్నా, నా పరువు తిరిగిరాదు కదా? ఏదో కొద్దికాలం శిక్ష తర్వాత బయటపడి తలెత్తుకుని తిరగలేను కదా?

గట్టిగా కళ్ళు మూసుకున్నాను.

చివరికి—చివరికి ఇలా బెడిసికొట్టిందా వ్యవహారం!

శంకర్! చచ్చి సాధించాడు! ఓటమిని అంగీకరించి, ఆ తర్వాత బ్రతుకును సహించలేక ప్రాణాలు తీసుకోడాని కెంత ధైర్యం! ఆ ధైర్యం నాకుంటే, అతను మొదటిసారి బ్లాక్ మెయిల్ చేసినప్పుడే ప్రాణాలు తీసుకునేవాడ్ని. నా పరువును కాపాడుకునేవాడ్ని! ప్చ్.... నేను పిరికివాడ్ని.

ఇప్పుడు నేనన్ని అర్హతలూ కోల్పోయాను. నా బాస్ విశ్వాసానికి తగను, మాధవి ప్రేమకీ తగను.

నన్ను వారసుడ్ని చేసుకుంటున్నట్టు నా బాస్ చెప్పిన మాటలు, నన్ను ప్రేమిస్తున్నట్టు మాధవి చెప్పిన మాటలు, ఈ రెంటినీ కలిపి నేనూహించుకున్న భవిష్యత్ కేవలం ఎండమావిలాటి స్వప్న జగత్తుగా సమాధి చేసెయ్యాలి.

నాకిప్పుడు భవిష్యత్ లేదు.

నన్ను నీరజ రమ్మంటోంది—చేతులు జాపి—జాలిగా నవ్వుతూ. ఈ ప్రపంచంలో ఇక నాకు భవిష్యత్ లేదు కాబట్టి, ఆమెని చేరుకుని, ఏ కాలాలతోనూ నిమిత్తం లేకుండా అనంతకాలం మరో జగత్తులో విహరిస్తాను.

అవును. ఇది సరయిన ఆలోచన!

కాబట్టి....

ప్రస్తుతం నేను సాధ్యమైనంత త్వరలో చావు కోరుకోడం తప్ప, మరో ఆలోచన రానీయకూడదు!

ప్రాణాలకంటే పరువు ముఖ్యమనీ, అడ్డమైన మార్గాలు తొక్కి దాన్ని కాపాడుకోలేమని నాకిప్పుడు తెలిసి వచ్చింది కదా?

—: ఐపోయింది :—